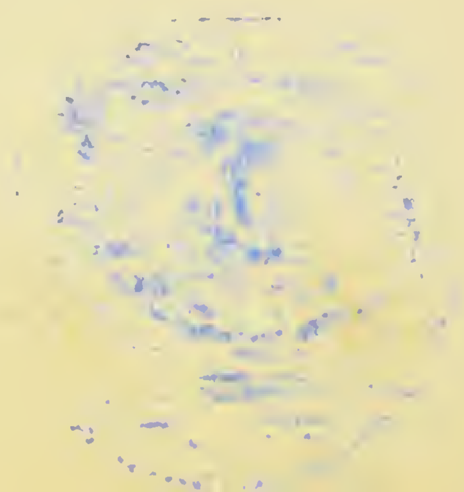
อนุสรณ์การฌาปนกิจศพ

คุณแม่ทับทิม สุวรรณนาคร

ณ ฌาปนสถานกองทัพบก วัดโสมนัสวิหาร

วันที่ ๕ พฤศจิกายน ๒๕๑๓

คำปรารภ

ในการประชุมเพลิงศพ แม่ (นางทับทิม สุวรรณนาคร) ในวันนี้ (๕ พ.ย. ๑๓) ลูก ๆ ได้ปรึกษาหารือเห็นพ้องต้องกันว่า สมควรที่จะจัดทำหนังสือเพื่อเป็นที่ระลึก และเป็นบรรณาการแก่ท่านที่กรุณาสละเวลามาร่วมในการประชุมเพลิง

เนื่องจาก แม่ เมื่อเล็กๆได้รับการอบรมสั่งสอนในเรื่องการครัวจากเสด็จพระองค์หญิงสุจิตรา ฯ และเมื่อครั้งคุณยายยังมีชีวิตอยู่ คราใดที่ แม่ ได้มีโอกาสไปร่วมทำบุญเลี้ยงพระเลี้ยงคนที่ไหน พอกลับบ้าน แม่ก็จะถูกคุณยายไล่เรียงถึงข้าวปลาอาหารที่เจ้าภาพเขาจัดเลี้ยงว่ามีอะไรบ้าง มีการปรุงแต่งอย่างไร ? อร่อยหรือไม่ เพราะเหตุใด ? เหตุนี้เองที่ทำให้แม่เป็นคนเก่งคนหนึ่งเกี่ยวกับการทำอาหาร ดังนั้นแม่จึงได้ถ่ายทอดความรู้ที่ได้รับนั้นให้แก่ลูก ๆ เท่าที่โอกาสจะอำนวยให้ ลูก ๆ จึงตกลงที่จะรวบรวมความรู้ในเรื่องครัวบางอย่างที่แม่ได้ถ่ายทอดให้มารวมพิมพ์ขึ้น เพื่อเป็นการระลึกถึงพระคุณของแม่ และเพื่อจะได้เป็นประโยชน์แก่ท่านที่ได้รับไปบ้างตามสมควร และได้มอบหมายให้ "ประภา ตันติเวชกุล" พี่สาวคนโตเป็นผู้รวบรวม หากมีสิ่งหนึ่งสิ่งใดขาดตกบกพร่องไป ลูก ๆ ก็ขอกราบขออภัยไว้ด้วย ■

ลูก ๆ

คุณแม่ทับทิม สุวรรณาคร

ชาตะ ๓๑ สิงหาคม ๒๔๔๔

มรณะ ๒๗ กรกฎาคม ๒๕๑๓

ทำบุญวันเกิด ที่กุฏิเจ้าคุณ ฯ วัดราชนัดดา

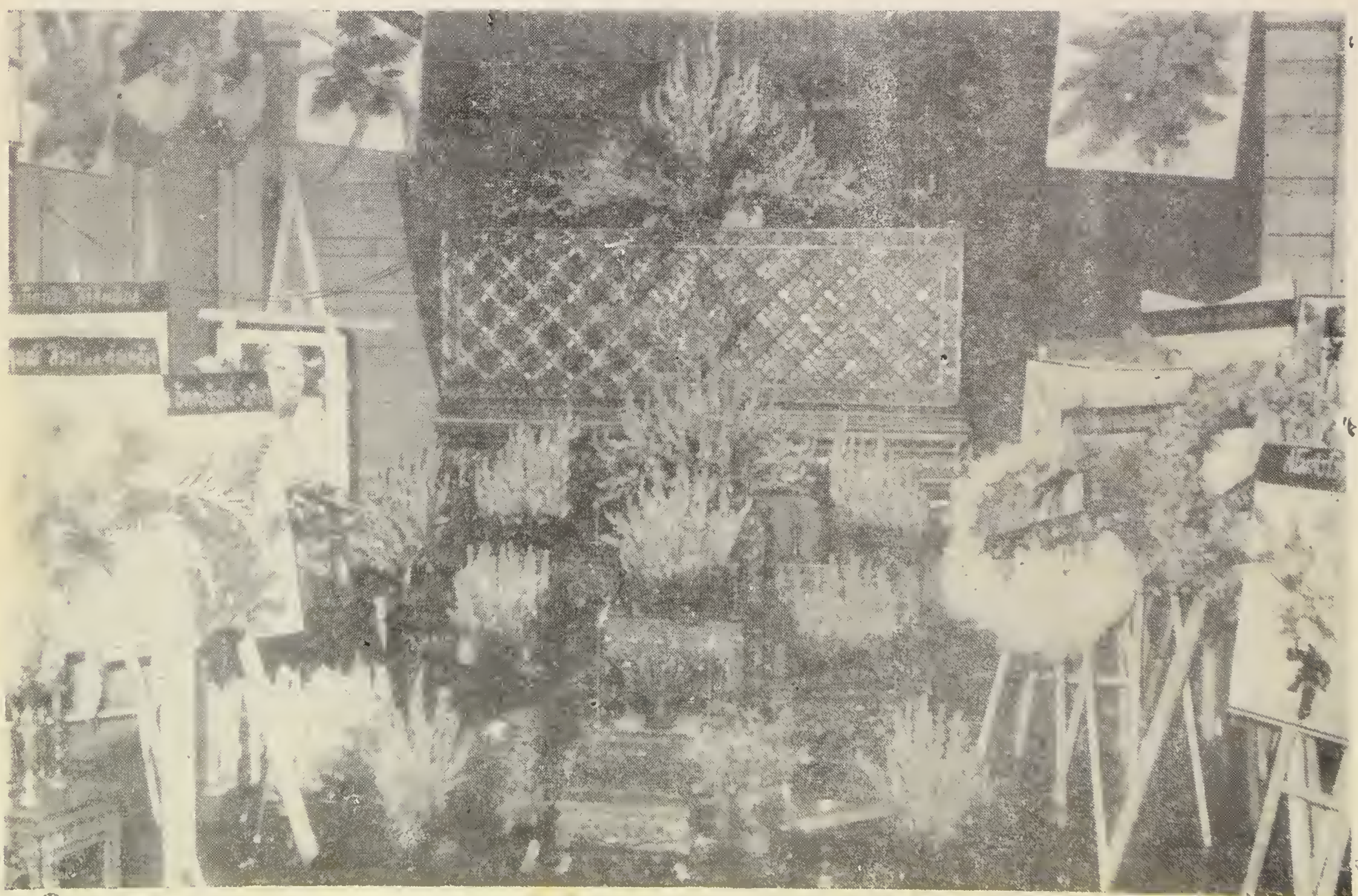
ภาพบน พระคุณเจ้า ตอนนำศพแม่เข้าที่บรรจุ ภาพล่าง ลูก ๆ

ภาพบน หลานๆ ภาพล่าง หลานทั้งหมด

รูปศพแม่ ตั้งสวดพระอภิธรรมที่วัดโสมนัสวิหาร

ประวัติ

แม่

(นางทับทิม สุวรรณนาคร)

"แม่" เกิดวันเสาร์ที่ ๓๑ สิงหาคม พ.ศ. ๒๔๔๔ ตรงกับวันแรม ๒ ค่ำ เดือน ๙ ปีฉลู ที่บ้านอำเภอหล่มศักดิ์ จังหวัดเพ็ชรบูรณ์ ขณะนั้น คุณตา ขุนรักษ์สมบัติ (สาย วรสิทธิ์) รับราชการในสังกัดกระทรวงยุติธรรมอยู่ที่นั่น "แม่" มีพี่และน้องร่วมคุณตา–คุณยาย (วาศ วรสิทธิ์) คือ คุณลุงเฉลิม และ คุณน้ำลมุล วรสิทธิ์

ต่อมาคุณตาได้รับคำสั่งจากทางราชการให้มารับการอบรมที่กรุงเทพ ฯ คุณตาจึงถือโอกาสพาครอบครัวมากรุงเทพฯ ด้วย และได้มาพักอยู่กับญาติที่ตรอกบ้านพานถม ถนนประชาธิปไตย พระนคร

ในระหว่างที่คุณตารับการอบรมอยู่นั้น คุณลุงเฉลิม วรสิทธิ์ ซึ่งเป็นลูกคนโตได้ถึงแก่กรรมโดยอุบัติเหตุ และต่อมา คุณน้ำลมุล วรสิทธิ์ ลูกสาวคนเล็กก็ป่วยและถึงแก่กรรมไปอีกคนหนึ่ง คุณตาคุณยาย เศร้าโศกเสียใจในการที่ได้สูญเสียลูกไปถึง ๒ คน ในเวลาใกล้ ๆ กัน โดยเฉพาะคุณตาเสียใจมากจนถึงกับได้ขอลาออกจากราชการ และไม่กลับไปจังหวัดเพ็ชรบูรณ์อีก โดยได้ปลูกสร้างบ้านพักของตนและครอบครัวขึ้นที่ข้างวัดตรีทศเทพ เชิงสะพานเฉลิมวันชาติ พระนคร ซึ่งอยู่ใกล้ๆกับบ้านญาติที่ได้มาพักแต่แรก ต่อมาคุณตาก็ได้รับความไว้วางใจจาก พระภิกษุสงฆ์และฆราวาสที่อยู่บริเวณนั้นให้ทำหน้าที่เป็นไวยาวัจกร และมรรคนายกของวัดตรีทศเทพจนตลอดอายุของคุณตา

"แม่" จึงกลายเป็นลูกคนเดียวของคุณตา-คุณยายนับแต่นั้นมา และโดยเหตุที่คุณตามีหน้าที่เกี่ยวข้องกับวัด "แม่" ซึ่งยังเป็นเด็กก็ติดสอยห้อยตามคุณตาไปวัดด้วยเสมอ ๆ ด้วยเหตุที่ใกล้ชิดกับวัด "แม่" จึงเลื่อมใสศรัทธาในพระบวรพุทธศาสนาเป็นอย่างยิ่ง ตลอดชีวิตของ "แม่" เมื่อมีโอกาสเมื่อใด "แม่" จะไม่ละเว้นที่จะทำบุญกุศล และช่วยเหลือกิจการทางศาสนา โดยเฉพาะวัดราชนัดดา "แม่" เป็นขาประจำในการทำบุญประจำปีร่วมกับญาติพี่น้องและศาสนิกชนอื่น ๆ เว้นแต่ในระยะที่ "แม่" ป่วยไม่สามารถมาร่วมด้วยได้เท่านั้น "แม่" จึงเป็นที่รู้จักมักคุ้นของบรรดาพระสงฆ์ในวัดราชนัดดาเกือบทุกองค์ และโดยเหตุนี้เมื่อ "แม่" ถึงแก่กรรมจึงได้รับความกรุณาจากเจ้าประคุณพระคุณเจ้าแห่งวัดราชนัดดา นับตั้งแต่ท่านเจ้าคุณเจ้าอาวาสของวัดลงมา

"แม่" ได้สมรสกับพ่อ (นายศิริ สุวรรณนาคร) เมื่อ พ.ศ. ๒๔๖๐ มีบุตร ธิดาที่ยังมีชีวิตอยู่รวม ๗ คน เป็นหญิง ๖ ชาย ๑ (นายประภัสสร สุวรรณนาคร) เรียงลำดับดังนี้ .-

ประภา ตันติเวชกุล
สิริพันธ์ สุวรรณนาคร
ประภัสสร สุวรรณนาคร
ประพาพสิทธิ์ สิริสัมพันธ์
ประพิศสม วัชโรทัย
ประพิณทิพย์ เทพรักษา
สุนทรี สุวรรณนาคร

นอกจากลูกชายหญิงที่เกิดจาก "แม่" ทั้ง ๗ คนดังกล่าวแล้ว ขาว (พิมพ์-ประไพ กลัสนิมิ) ภรรยานายอำนวย กลัสนิมิ (เนรมิต) ซึ่งเป็นลูกสาวของคุณอาประไพ กะรีวัต น้องสาวคนเดียวของพ่อ ก็ได้รับการเลี้ยงดูจาก "แม่" มาแต่น้อยคุ้มใหญ่ และ "แม่" ก็รักใคร่เอ็นดูขาวดุจเดียวกับลูกคนหนึ่ง "แม่" ได้เลี้ยงขาวเคียงคู่มากับ แดง (สุนทรี) เพราะทั้งขาวและแดงเกิดปีเดียวกัน และได้ร่วมดื่มน้ำนมจากเต้านมของ "แม่" มาด้วยกัน และเพราะอาจจะเป็นด้วยเหตุนี้ ขาวจึงได้

มีรูปร่างและอุปนิสสัยใจคอคล้ายคลึงกับ "แม่" มาก และบางทีอาจจะมากกว่าลูก "แม่" แท้ ๆ บางคนเสียอีก

"แม่" เป็นแม่ที่ให้ความห่วงใยในลูกมากที่สุด ทั้ง ๆ ที่ "แม่" มีร่างกายบอบบางไม่แข็งแรง "แม่" ก็ไม่คำนึงถึง แต่ถ้าเพื่อลูกแล้ว "แม่" จะยอมเสียสละทุกอย่าง เช่นในยามที่ลูก (ประพาพสิทธิ์) ป่วยต้องเข้าทำการรักษาพยาบาลที่โรงพยาบาล "แม่" ก็มาเฝ้าเป็นเพื่อนลูกที่โรงพยาบาลด้วย ทั้ง ๆ ที่ลูกก็ไม่ใช่เด็ก แต่มีครอบครัวเป็นฝั่งเป็นฝาแล้ว ความรัก ความห่วงใยของ "แม่" มิใช่จะจำกัดเพียงลูก แม้ลูกของลูก (หลาน) ก็ได้รับความรักความห่วงใยจาก "แม่" เช่นเดียวกัน ดังเช่นครั้งที่ป๊อก (รุจ วัชโรทัย) หลานชายคนเล็กต้องไปทำการผ่าตัดทอนซิลที่โรงพยาบาลพระมงกุฎ ฯ "แม่" ทั้ง ๆ ที่ขณะนั้นร่างกายก็ไม่ค่อยจะสมบูรณ์ต้องการพักผ่อน "แม่" ก็ยอมเสียสละเพราะความรักความห่วงใยหลาน "แม่" ยอมทนลำบากไปนอนเป็นเพื่อนหลานที่โรงพยาบาลด้วย

แม้ว่าลูกจะมีครอบครัวไปแล้ว "แม่" ก็ยังห่วงใยและคอยเฝ้าฟังข่าวคราวของลูกหลานด้วยความเอาใจใส่ "แม่" อุตส่าห์เสียสละความสุข ยอมทนทุกข์เดินทางเยี่ยมเยียนลูกทุกโอกาสที่จะอำนวยให้ บางครั้ง "แม่" จะไปอยู่กับลูกคนนั้นระยะหนึ่งและกลับมาอยู่กับลูกคนนี้อีกระยะหนึ่ง หมุนเวียนเปลี่ยนไปเช่นนี้ โดย "แม่" ไม่คำนึงถึงสังขารและสุขภาพของ "แม่"

น้ำใจของ "แม่" ที่มีเมตตาปราณีเช่นนี้ มิได้จำกัดอยู่ในวงลูกหลานญาติมิตรเพื่อนๆของลูกและของลูกเขย "แม่" ที่เคยใกล้ชิดย่อมทราบได้ดี เพราะ "แม่" ได้แผ่ความเมตตาปราณีให้แก่เขาเหล่านั้นเสมือนหนึ่งลูกหลานแท้ ๆ คนหนึ่งเช่นกัน ขอบเขตแห่งความเมตตาปราณีของ "แม่" ได้แผ่ขยายไปจนถึงเพื่อนของหลาน ๆซึ่งปัจจุบันส่วนมากเป็นนักเรียนนายร้อยและนักเรียนเตรียมทหาร ซึ่งในวันเสาร์อาทิตย์

หรือวันหยุดราชการ ได้รับอนุญาตให้ออกนอกสถานที่ได้ ก็ได้มาพักอยู่ด้วย "แม่" ก็ได้ให้ความรักความเมตตา คอยถามไถ่ถึงการกินอยู่หลับนอน ประหนึ่งว่า "แม่" เป็นยายแท้ ๆ ของเขาเหล่านั้น

ปรกติ "แม่" มีโรคหืด เป็นโรคประจำตัว เมื่ออากาศเปลี่ยนแปลง โรคก็กำเริบขึ้นระยะหนึ่ง เป็นอยู่เช่นนี้เป็นเวลาหลายสิบปีมาแล้ว ถึงแม้จะได้ทำการรักษาพยาบาลมาหลายครั้งหลายหนและหลายวิธี อาการป่วยด้วยโรคหืดของ "แม่" ก็มิได้หายขาดไปได้ คงเป็นโรคประจำตัวของ "แม่" อยู่จนวาระสุดท้าย

ประมาณ ๒ เดือน ก่อนหน้าที่ "แม่" จะจากลูกไป "แม่" ได้พำนักอยู่ที่บ้านที่กรุงเทพ ฯ เพื่อทำการวัดสายตาเปลี่ยนแว่นใหม่ และรักษาตัวเกี่ยวกับโรคหืด อาการป่วยอย่างอื่นของ "แม่" ไม่ปรากฏ ร่างกายโดยทั่วไปก็เป็นปรกติ ไม่ปรากฏร่องรอยอะไรที่จะส่อแสดงว่า "แม่" เจ็บป่วยแต่อย่างใด ลูกทุกคนก็ไม่ได้คาดคิดว่า "แม่" จะจากไปอย่างไม่มีวันกลับเช่นนี้

เมื่อวันที่ ๒๗ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๑๓ ในตอนเช้า ก่อนที่ลูก ๆ จะแยกย้ายกันไปปฏิบัติธุรกิจตามปรกติ "แม่" ก็ไม่ได้มีอาการอะไรที่จะทำให้ลูกคาดคิดว่าจะไม่ได้พบกับ "แม่" อีก "แม่" ยังพูดคุยกับลูกเช่นเคย จนประมาณเวลา ๑๒.๓๐ น. ที่บ้านคงมี แดง (สุนทรี) น้องคนเล็กอยู่กับ "แม่" ตามลำพัง "แม่" ก็มีอาการผิดปรกติขึ้นมา แดงและเด็กรับใช้ได้ช่วยกันพยาบาล "แม่" จนสุดความสามารถ แต่เมื่อเห็นว่าอาการของ "แม่" ไม่ดีขึ้น แดงจึงได้ตัดสินใจนำแม่ไปโรงพยาบาลรามาธิบดีซึ่งอยู่ใกล้บ้านที่สุด แต่ "แม่" ก็ได้จากลูกไปเสียก่อนในอ้อมแขนของแดงก่อนหน้าที่จะมีโอกาสให้แพทย์ได้ทำการเยียวยารักษา

"แม่" จากลูกไปตามวิถีลิขิตของกรรม "แม่" จากไปอย่างสงบ จากไปด้วยดี ถึงแม้ลูกจะรู้เช่นนี้ แต่ลูกก็อดที่จะโศกสลดในการจากไปของ "แม่" มิได้ เราเคยอยู่ด้วยกัน "แม่ ๆ ลูก ๆ" แต่นี้ต่อไปคงเหลือแต่ลูก ๆ ตามลำพัง ลูกจะไม่

มีโอกาสมี "แม่" อีกแล้ว ลูกเสียใจอย่างสุดซึ้งที่เรามีกันอยู่หลายคน แต่ไม่มีโอกาสที่จะทดแทนพระคุณอันสูงส่งของ "แม่" ที่มีต่อลูก และไม่มีโอกาสที่จะพยาบาลรักษา "แม่" ให้สมกับที่ "แม่" ได้ถนอมกล่อมเกลี้ยงเลี้ยงลูกมา ลูกขอกราบแทบเท้า "แม่" ขออภัย "แม่" ไว้ ณ ที่นี้ด้วย ลูกทุกคนขอตั้งจิตอธิษฐาน ถ้าชาติหน้ามีจริง ลูกขอเกิดเป็นลูกแม่เพื่อทดแทนพระคุณอันยิ่งใหญ่ของ "แม่"

ในการบำเพ็ญกุศลให้ "แม่" ลูก ๆ ได้รับความเมตตากรุณาจากท่านที่เคารพนับถือและเพื่อนฝูง ได้ให้ความกรุณาร่วมทำบุญอุทิศให้แก่ "แม่" ตลอดเวลา ๗ วัน ที่ลูกได้ตั้งศพบำเพ็ญกุศล จนลูก ๆ เองเกือบจะไม่มีโอกาสทำบุญอุทิศส่วนกุศลให้แก่ "แม่" บรรดาท่าน ที่ได้กรุณาทำบุญอุทิศส่วนกุศลให้แก่ "แม่" ทั้ง ๗ วัน มีดังนี้.–

๑. พณ ฯ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงศึกษา พลเอก กฤษณ์ สีวะรา รอง ผบ. ทบ.

๒. คุณจำลอง ธนโสภณ ผู้อำนวยการฝ่ายธุระการการรถไฟแห่งประเทศไทย

๓. คุณประกิต จันทร์สุทัศน์ และภรรยา

๔. ศูนย์สงครามพิเศษ

๕. กองรบพิเศษ (พลร่ม) ค่ายวชิราลงกรณ์–พัน ปจว. ร้อย สกอ.

๖. บริษัท เพิ้ล์ปดอดจ์ ไทยแลนด์ จำกัด

๗. เตรียม ทบ. รุ่น ๕

๘. กองพันพิเศษ พิษณุโลก รับเป็นเจ้าภาพในการทำบุญอุทิศส่วนกุศลครบ ๕๐ วัน

๙. กองพันปฏิบัติการจิตวิทยา รับดำเนินการพิมพ์หนังสือสำหรับแจกในวันฌาปนกิจ

และในวันฌาปนกิจ "แม่" วันนี้ ลูก ๆ ก็ได้ความกรุณาจากท่านผู้มีเกียรติมากมายหลายท่าน นับตั้งแต่พระบรมวงศ์ศานุวงศ์ คณะรัฐมนตรี สมาชิกวุฒิสภา สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร นายทหารชั้นผู้ใหญ่ ทั้งบก เรือ อากาศ และตำรวจ ตลอดจนเพื่อนฝูงญาติมิตร ได้ร่วมมาให้เกียรติ ลูกจึงขอขอบพระทัย ขอบพระคุณต่อทุกท่าน และขออภัยในความบกพร่องต่าง ๆ ไว้ ณ ที่นี้ด้วย.

ลูก

๕ พฤศจิกายน ๒๕๑๓

คำไว้อาลัย

กราบแม่

ลูก ๆ ของแม่ไม่เคยคิดเลยว่า วันที่ ๒๗ กรกฎาคม ๒๕๑๓ เวลา ๑๒.๓๐ น. จะเป็นวันที่ลูก ๆ ต้องสูญเสียแม่ไปอย่างกระทันหัน แม่จากลูกไปในเวลาที่ลูก ๆ ออกไปประกอบธุรกิจ และบางคนอยู่ต่างจังหวัด การออกจากบ้านไปครั้งนี้ ไม่มีใครนึกว่ากลับมาจะไม่มีแม่คอยอยู่เช่นเคย พอถึงเวลาเลิกงาน ส่วนมากจะรีบกลับบ้าน เพราะแม่จะคอยอยู่ ถ้าใครกลับช้า แม่ก็จะต้องซักถามว่าไปไหน สั่งใครไว้บ้าง แม่สิ้นใจอยู่กับแดง (สุนทรี) ขณะที่แดงกอดแม่ในรถเพื่อนำไปโรงพยาบาล ลูกรู้ว่าแม่ไปสบาย เพราะใบหน้าของแม่เวลาสิ้นใจแล้วอิ่มเอิบ ตาหลับสนิท แสดงว่าแม่ไปอย่างไม่ห่วงใคร ๆ

ญาติบางคนต่อว่า ๆ ทำไมไม่ส่งข่าวเวลาที่แม่ป่วยอยู่ แต่แม่ไม่ได้เป็นอะไร แม่จากไปโดยลูก ๆ ไม่ได้รักษาพยาบาล ทำให้ลูก ๆ เศร้าโศกมาก เวลาที่ลูก หรือหลานป่วยต้องไปอยู่โรงพยาบาล แม่ต้องไปอยู่ด้วยทุกครั้ง เมื่อแม่สิ้นไปแล้ว ลูก ๆ จำใจต้องทิ้งแม่ไว้โรงพยาบาลคนเดียว

ญาติสนิทมิตรสหายที่รู้ว่าแม่จากไป ได้มางานศพแม่กันมากมาย บางคนก็สรรเสริญว่าแม่เลี้ยงลูกได้ดี ลูกทุกคนสามัคคี รักใคร่ ปรองดองกัน ทำอะไรช่วยกัน คล้อยตามกัน งานศพของแม่จึงเป็นไปอย่างเรียบร้อย บางคนบอกว่าแม่ชอบทำให้คนอื่นมีความสุข ใครจะขอร้องให้ทำอะไร แม่ทำได้ทุกอย่าง ตลอดจนอาหารคาว หวาน เย็บปักถักร้อย ใครขอความช่วยเหลือแม่ไม่เคยปฏิเสธ ช่วยเท่าที่จะช่วยได้ เช่น ปื๊ด (ประพาพสิทธิ์) เขียนจดหมายมาขอให้แม่เย็บบายศรี ให้กับลูกนายทหารคนหนึ่ง ซึ่งมีความจำเป็นจะต้องใช้ แม่ก็รีบทำให้ด้วยความเต็มใจ ทั้ง ๆ ที่ตาแม่ไม่ค่อยเห็น เพราะตอนแม่อยู่ลพบุรี แม่หกล้มเส้นตาเคลื่อน แม่กลับมารักษา

ตัวที่กรุงเทพ ฯ หมอห้ามเดินทางไกล เพราะจะทำให้ตาได้รับความกระทบกระเทือน แม่อยู่กรุงเทพ ฯ ก็เขียนจดหมายถึงปิ๊ด และหลาน ๆ เป็นประจำ ถ้าแม่อยู่ลพบุรี ก็ต้องมีจดหมายถึงลูก ๆ ในกรุงเทพ ฯ เสมอ เวลาที่ลูกและปิ๊ดอยู่ต่างประเทศ แม่จะมีจดหมายถึงทุกอาทิตย์อย่างสม่ำเสมอ ซึ่งน้อยคนจะปฏิบัติได้อย่างแม่

แม้แต่พระสงฆ์ พอทราบข่าวถึงแก่กรรมของแม่ ท่านก็อุตส่าห์มาเยี่ยมศพ แม้ฝนจะตกหนัก บางคนซึ่งไม่ยอมไปงานที่อื่นเลย แต่พอรู้ข่าวแม่ก็อุตส่าห์มา

ขณะที่แม่อยู่กรุงเทพ ฯ คุณอาไพ (น้องสาวของพ่อ) ได้แนะนำให้แม่ไปรักษาตัวที่สำนักพุทธศาสน์โลกและธรรม ที่ลาดหญ้า ธนบุรี แดงก็พยายามพาแม่ไปทุกจันทร์ พุธ ศุกร์ ที่ไม่ตรงกับวันพระ หรือวันหยุดราชการได้ ๓–๔ เดือน จนกระทั่งตาของแม่ค่อย ๆ มองเห็นลาง ๆ หน้าตาของแม่สดใส และสบายขึ้น

วันหนึ่งแม่หอบหืด เพราะเป็นมาตั้งแต่อายุ ๙ ขวบ จนถึงอายุ ๗๐ ในปีนี้ ประมาณเกือบ ๓ ทุ่ม แป๊ด (ประพิศสม) และสามีก็พยายามโทรศัพท์ตามหมอ เอารถออกไปรับหมอ แต่ก็ไม่มีหมอมาช่วยฉีดยาให้แม่ ลูกก็เห็นมีทางเดียวที่จะช่วยได้ คือการบูชาท่านท้าวมหาพรหม จึงจุดธูปบูชา ขอให้ท่านช่วยให้แม่ค่อยยังชั่ว และให้พ้นเวลากลางคืนไป แม่ก็ค่อยยังชั่วและหลับไป

แม่ไม่ได้ช่วยเหลือเฉพาะคนเท่านั้น เมื่อลูกเด็ก ๆ มีสุนัขในบ้านตัวหนึ่งหลังเป็นหนองบ่วดร้องตลอดเวลา แม่ก็อุตส่าห์ต้มมีดโกนและเข็ม ผ่าให้ รีดหนองออก เอายาใส่ และชะแผลทุกวัน จนหายเป็นปกติดี

ความดีของแม่ทุก ๆ อย่างนี้ พร้อมทั้งกุศลผลบุญของแม่ที่เคยทำมา และของลูก ๆ ทุกคน จนเป็นผลส่งแม่ไปสู่สุขคติภพด้วย

แม่จ๋า......... แม่มาจากลูกไปอาลัยเหลือ
ลูกทุกคนเศร้าโศกวิโยคเครือ ลูกไม่เหลือแม่แล้ว เจ้าประคุณ
ลูกไม่ได้รักษาพยาบาล ไม่มีการเห็นใจให้อบอุ่น
ขอแต่ให้กุศลผลบุญ ช่วยค้ำจุนแม่สู่สวรรค์เอย

โดยความรักและเคารพอย่างสูง

สิริพันธ์ สุวรรณนาคร

คิดถึงพี่ทับทิม

พี่ทับทิม ได้มาเป็นพี่สะใภ้ของข้าพเจ้า ตั้งแต่ข้าพเจ้าอายุได้ ๖ ปี ข้าพเจ้าจำได้ว่าข้าพเจ้ายังเป็นนักเรียนโรงเรียนราษฎร์ (สมัยนั้นเรียกว่า โรงเรียนเชลยศักดิ์) วันเสาร์โรงเรียนเลิกครึ่งวัน ข้าพเจ้ากลับถึงบ้าน พี่ทับทิมก็หาอาหารให้รับประทาน แล้วอาบน้ำเอาลงเปลเห่กล่อมจนข้าพเจ้าหลับไป ข้าพเจ้าหลับไปแล้ว พี่ทับทิมก็ยังนั่งไกวเปลให้

ครั้นต่อมา ข้าพเจ้าเข้าโรงเรียนรัฐบาล คือ โรงเรียนสตรีวิทยา พี่ทับทิมก็เป็นผู้รับส่งทุกวัน นอกจากวันพระ เพราะพี่ชายอีกคนหนึ่งที่เรียนที่โรงเรียนบวรนิเวศ โรงเรียนหยุดไปรับแทน

เมื่อ ม.จ. หญิง จันทรนิภา เทวกุล มาเป็นอาจารย์ใหญ่ โรงเรียนเบญจมราชาลัย คุณพ่อของข้าพเจ้าซึ่งเคยเคารพนับถือ ท่านหญิง องค์นี้มาก จึงย้ายข้าพเจ้าจาก โรงเรียนสตรีวิทยา ไปอยู่โรงเรียนเบญจมราชาลัย โรงเรียนเบญจมราชาลัยขณะนั้นเป็นโรงเรียนฝึกหัดครู มีนักเรียนต่างจังหวัดมาเรียนและอยู่ประจำ เป็นจำนวนมาก ข้าพเจ้าเป็นนักเรียนประเภท เช้าไปเย็นกลับ เพื่อน ๆ ที่เป็นนักเรียนประจำเบื่ออาหารที่จำเจที่โรงเรียน ก็ขอให้ข้าพเจ้าช่วยหาอาหารข้างนอกไปให้รับประทานบ้าง พี่ทับทิม ก็ต้องรับเป็นภาระช่วยข้าพเจ้าจัดหาอาหารไปให้เพื่อน ๆ ตามแต่ที่เพื่อน ๆ จะสั่งมา จนกระทั่งพี่ทับทิมเป็นที่รู้จักของเพื่อน ๆ ของข้าพเจ้าเป็นอย่างดี บางครั้ง อาจารย์ ให้ข้าพเจ้าทำการฝีมือประจำปี พี่ทับทิมก็ต้องมีหน้าที่ช่วยเหลือข้าพเจ้าอีก

นอกจากจะอนุเคราะห์ข้าพเจ้าแล้ว พี่ทับทิมยังทำหน้าที่เป็น แม่บ้าน ให้แก่แม่ของข้าพเจ้า และ ช่วยเหลือในการทำมาหากินของครอบครัว เช่น เย็บหมวกส่งทหารเรือ อบน้ำอบสำหรับขายในงานประจำปีของวัดพระเชตุพน (วัดโพธิ์) ฯลฯ

ต่อมา เมื่อข้าพเจ้าแต่งงานมีครอบครัว และ มีบุตรคนโต (พิมพ์ประไพ กลัสนิมิ) ซึ่งมีอายุแก่กว่าแดง (สุนทรี) ลูกสาวคนเล็กของพี่ทับทิม ๒ เดือน ปกติข้าพเจ้าให้บุตรข้าพเจ้ารับประทานนมวัว ส่วนพี่ทับทิมนั้นเลี้ยงบุตรด้วยน้ำนมของตัวเอง เมื่อบุตรของข้าพเจ้าร้องก่อนถึงเวลารับประทานนม คุณพ่อข้าพเจ้าซึ่งรักหลานไม่อาจทนเห็นหลานร้องได้ ก็จะอุ้มบุตรข้าพเจ้า (หลาน) ส่งให้พี่ทับทิม แล้วพูดว่า "ขอนมเอ็งให้มันกินหน่อยเถิดวะ" จนบัดนี้ พี่ ๆ น้อง ๆ ของข้าพเจ้าจะล้อบุตรข้าพเจ้าว่า "ติดนิสสัยพี่ทับทิม" มากกว่านิสสัยของข้าพเจ้า

นี่คือความดีของพี่ทับทิม ที่เป็นสะใภ้ซึ่งเป็นเหมือนพี่ร่วมอุทร จะเห็นได้ว่า ขณะนี้พี่ทับทิมและข้าพเจ้าต่างก็มีลูก หลาน กันคนละหลายคน และ อายุก็มากพอสมควร บุตรคนโตของพี่ทับทิมอายุ ๔๐ ปี ของข้าพเจ้าอายุ ๓๖ ปี ต่างก็รักใคร่สนิทสนมกลมเกลียวกันมากกว่าครอบครัวอื่น ไปมาหาสู่กันเป็นนิจสิน ทำอะไรใหม่ ๆ แปลก ๆ รับประทาน ก็ชวนกันมารับประทาน ใครมีทุกข์ร้อนก็ช่วยเหลือเป็นธุระกันทันที

เมื่อ พี่ทับทิม มาด่วนจากไปเสียก่อนเช่นนี้ ข้าพเจ้าอดเสียมิได้เลยที่จะคิดถึงพี่ทับทิมเป็นอย่างมาก กุศลผลบุญใดที่ข้าพเจ้าได้สร้างไว้ดีแล้วตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันนี้ ข้าพเจ้าขอยกให้แก่พี่ทับทิม เพื่อพี่ทับทิมจะได้เสวยสุขในสัมปรายภพนั้นเถิด

ประไพ กะรีวัต

๕ พฤศจิกายน ๑๓

จดหมายของหลานจากนิวยอร์ค

กราบคุณยายที่เคารพอย่างสูง

หลานทั้งสองไม่มีบุญได้อยู่ใกล้คุณยาย ต้องจากมาไกล ไม่ได้มากราบคุณยายด้วยตัว จึงขอส่งการ์ดนี้มากราบคุณยายแทน ขอให้ดวงวิญญาณอันบริสุทธิ์ของคุณยายจงไปสู่สุขคติในสัมปรายภพ

หน่อย – เสรี

คำไว้อาลัย

พวกเราคณะนักเรียนเตรียมทหารบกรุ่นที่ ๕ มีความเสียใจและอาลัยในการจากไปของคุณป้าทับทิม สุวรรณนาคร เป็นอย่างยิ่ง พวกเราทุกคนแทบไม่เชื่อเมื่อได้ทราบข่าวมรณกรรมของคุณป้าในครั้งแรก เพราะไม่มีสิ่งบอกเหตุใดแสดงให้ทราบมาก่อนเลยว่าคุณป้าจะต้องด่วนจากพวกเราไปโดยไม่มีวันกลับ ในสายตาของพวกเราทุกคนคุณป้ายังมีร่างกายและพลานามัยสมบูรณ์ดี แต่บัดนี้คุณป้าก็ได้จากพวกเราไปแล้ว

พวกเราได้รู้จักคุณป้ามาไม่น้อยกว่า ๒๙ ปี นับตั้งแต่พวกเรายังอยู่ในเครื่องแบบนักเรียนนายร้อยทหารบก ท่านได้ให้ความรัก ความอบอุ่น ความสนิทสนมและเป็นกันเอง ประกอบด้วยความเมตตากรุณา โอบอ้อมอารีต่อพวกเราตลอดมา พวกเราได้มีโอกาสไปพบและแสดงความคารวะต่อท่านเป็นประจำทุก ๆ ปี

ในวันรดน้ำคุณป้า พวกเราได้ทยอยกันไปอย่างคับคั่ง เพื่อมีโอกาสได้เห็นหน้าของท่านเป็นครั้งสุดท้าย คุณป้าอยู่ในอาการสงบลักษณะคล้ายกับคนหลับสนิทด้วยใบหน้า ของผู้ที่ปราศจากทุกข์ไม่มีความห่วงใย และกังวลใจ อยู่เบื้องหลัง ที่ท่านได จากพวกเราไปโดยไม่มีวันกลับ หลังจากที่ท่านได้สร้างคุณงามความดีและสิ่งต่าง ๆ ให้กับครอบครัวและบุตรหลานของท่านอย่างพร้อมมูลแล้ว ทายาททุกคนของท่านต่างก็มีครอบครัวเป็นปึกแผ่นอันสมบูรณ์เป็นตัวของตัวเองหมดแล้ว ท่านหมดห่วงเพราะเมื่อครั้งท่านมีชีวิตอยู่ก็ได้ทำหน้าที่เป็นมารดาที่ดีของลูก ๆ ครบถ้วนทุกประการแล้ว

ทุกคืนที่มีสวดพระอภิธรรมจะเห็นพวกเรามาร่วมบำเพ็ญกุศลกันเป็นประจำ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในวันที่ ๓๑ ก.ค. ๒๕๑๓ ซึ่งเป็นคืนที่พวกเราเป็นเจ้าภาพ พวกเราได้ไปร่วมบำเพ็ญกุศลกันอย่างพร้อมเพรียงคล้ายกับว่าเป็นวันชุมนุมรุ่นของพวกเราอีกวันหนึ่ง อันเป็นการแสดงออกซึ่งความคารวะและอาลัยรักถึงคุณงามความดีที่คุณป้าได้มีต่อพวกเราในอดีต

นับแต่นี้ต่อไป พวกเราไม่มีโอกาส ที่จะได้พบ และแสดงคารวะต่อคุณป้าดังเช่นที่เคยปฏิบัติมาเป็นประจำทุก ๆ ปี อีกแล้ว ทุก ๆ สิ่งเป็นเพียงอดีตที่จะฝังอยู่ในความทรงจำของพวกเราโดยมิมีวันลืมเลือน พวกเราขอตั้งจิตอธิษฐาน ขออำนาจคุณพระศรีรัตนตรัยและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย จงดลบันดาลให้วิญญาณอันบริสุทธิ์ของคุณป้าทับทิมฯ จงไปสู่สุคติวิสัยในสัมปรายภพนั้น เทอญ

คณะนักเรียนเตรียมทหารบกรุ่นที่ ๕

"แด่คุณยายผู้เป็นที่รักและเคารพ"

เมื่อวันที่ ๒๘ กรกฎาคม ๒๕๑๓ ตอนที่พวกเราได้พักกลางวัน พี่แจ้ (นักเรียนนายร้อยปีที่ ๔ ดุสิต เครือใย) หลานชายคนโตของคุณยายทับทิม สุวรรณนาคร ได้มาบอกให้พวกเราทราบว่า "คุณยายได้ถึงแก่กรรมเสียแล้ว" พวกเราตกตะลึงงงไปหมด เพราะข่าวนี้พวกเราไม่ได้คาดฝันมาก่อน เมื่อวันเสาร์ – อาทิตย์ (ที่ ๒๕-๒๖ ก.ค. ๑๓) ซึ่งเป็นวันที่พวกเราได้รับอนุญาตให้กลับบ้านได้ พวกเราก็ได้ไปพักที่บ้านคุณยายตามปกติ ได้พูดจาสนทนากับคุณยายดังเคย คุณยายก็ไม่มีท่าทีอย่างใดที่จะจากพวกเราไปอย่างง่ายดาย คุณยายยังแข็งแรงเป็นปกติ แต่แล้วจู่ ๆ พี่แจ้ก็มาบอกข่าวนี้แก่เรา วันนั้นพวกเราเลยไม่เป็นอันเรียนหรือเล่นอย่างใดทั้งสิ้น พวกเราจับกลุ่มปรึกษาหารือกันที่จะขอลาผู้บังคับบัญชา เพื่อไปคารวะศพคุณยายที่พวกเรารักและเคารพประหนึ่ง "ยาย" แท้ ๆ ของเรา

คุณยายถึงแม้ว่าจะไม่เคยรู้จักพวกเรามาก่อน แต่เมื่อพวกเราซึ่งส่วนใหญ่เป็นคนต่างจังหวัด ด้วยการเอื้อเฟื้อของตุ๋ย (นักเรียนเตรียมทหารปีที่ ๒ สิทธิชัย สิริสัมพันธ์) หลานชายคุณยายชักชวนให้มาพักด้วยกันที่บ้าน คุณยายก็ให้การต้อนรับเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่เมตตาปราณีรักใคร่สงสารพวกเราโดยมิได้รังเกียจว่า "หัวนอนปลายเท้า" ของพวกเราเป็นอย่างไร คุณยายรักใคร่ปราณีตุ๋ยหรือหลานคุณยายคนอื่น ๆ อย่างไร คุณยายก็ได้ให้ความรักใคร่ปราณีเราเช่นเดียวกัน คุณยายห่วงกังวลในการ

กินอยู่หลับนอนของพวกเรา แม้กระทั่งในยามที่พวกเราจะต้องออกฝึกภาคสนาม คุณยายก็จะพร่ำสั่งสอนแนะนำให้พวกเราได้รู้จักรักษาเนื้อรักษาตัว และจังหวัดใดที่คุณยายมีญาติพี่น้องอยู่ คุณยายก็ได้แจ้งให้พวกเรารู้ไว้เพื่อว่าถ้าหากพวกเราเกิดขัดข้องประการใดจะได้ไปขอความช่วยเหลือ โดยคุณยายให้อ้างความเป็นลูกหลานของคุณยายเพื่อความสะดวกในการขอความช่วยเหลือถ้าหากจะมี ซึ่งพระคุณในความเมตตาของคุณยายที่ให้แก่พวกเรานี้ ยากที่จะหาผู้ใดเหมือน

นับตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๑๑ ที่พวกเราได้เข้ามาพักพิงอาศัยในบ้านคุณยายจนกระทั่งถึงวันที่คุณยายจากพวกเราไป ไม่มีครั้งใดเลยที่พวกเราจะไม่ได้รับความกรุณาจากคุณยาย คุณยายเป็นผู้เสมอต้นเสมอปลายในความเมตตา คุณยายเป็นผู้ประกอบแต่ความดี ฉะนั้นการที่คุณยายจากไปครั้งนี้ จึงเป็นที่เชื่อได้ว่าคุณยายจะต้องไปสู่สุคติ

ด้วยคุณงามความดีที่คุณยายได้บำเพ็ญมาแล้ว ขอให้คุณยายได้รับแต่ความสงบสุขตลอดไปในสัมปรายภพ.

"ยามอยู่เรารัก ยามจากเราอาลัย"

ด้วยความรัก เคารพ และอาลัยยิ่ง

จาก

หลาน ๆ นักเรียนเตรียมทหารรุ่นที่ ๑๑

รายละเอียด การสักการะบูชาท่านท้าวมหาพรหมผู้เป็นใหญ่สรวงสวรรค์ ประดิษฐานอยู่ ณ โรงแรมเอราวัณ

การสักการะบูชาแบ่งออกเป็นสองประเภท คือ

ก. ประเภทธรรมดา หรือหมายถึงการสักการะบูชาท่านเป็นประจำทุกวัน

ข. กรณีพิเศษ หมายถึงการสักการะบูชาในเมื่อต้องการขออำนาจ และขอพระพร ซึ่งเป็นการสักการะบูชา เฉพาะครั้งคราวไป และห้ามสักการะในวันพระอย่างเด็ดขาด

ก. ประเภทธรรมดา ประกอบด้วย

๑. การเลือกตั้งสถานที่บูชา ให้ตั้งในที่อันสมควรแต่ให้ต่ำกว่าพระพุทธ เช่น อยู่ใกล้หิ้งพระหรือโต๊ะหมู่บูชา ด้านหัวนอนของห้องนอนตลอดจนหน้ามุขหรือหลังมุขของบ้านก็ได้ถ้ามี โดยให้พิจารณาถึงความเหมาะสมและความสะดวกประกอบด้วย

๒. ที่สำหรับสักการะบูชา จะเป็นหิ้งไม้หรือโต๊ะเล็ก ๆ ขนาดพอวางเครื่องสักการะ ปูด้วยผ้าขาว

๓. เครื่องสักการะบูชา กระถางธูป ๑ ใบ, แจกันดอกไม้ ๑ คู่, เชิงเทียน ๑ คู่, โถแก้วสำหรับใส่ข้าวตอก ๑ โถ, พานแก้วสำหรับวางดอกไม้ ๗ สี ที่ใส่กระทง ๑ พาน

๔. การถวายเครื่องสักการะ จะถวายดอกไม้ ๗ สี ๑ กระทง หรือดอกไม้ ๗ สี ๗ ดอก เช่น เยียบร่า ๗ สี ๗ ดอก หรือดอกไม้มีก้านที่กล่าวมาแล้ว ให้ถวายในแจกัน ๑ ใบ พึงระลึกไว้เสมอว่า ดอกไม้ยิ่งหอมก็ยิ่งถูกพระอัธยาศัย

ดอกบัวขาวจำนวน ๗ ดอก ใส่แจกันอีกแจกันหนึ่ง ที่เหลือเพื่อถวาย ถ้าไม่มีบัวขาวก็ให้ใช้บัวแดงแทนได้จำนวนเท่ากัน.

หมายเหตุ ดอกไม้ที่ถวายนี้ เมื่อเหี่ยวแห้งไปต้องรีบเปลี่ยนถวายใหม่ และอย่างช้าที่สุดต้องไม่เกิน ๓ วันครั้ง ถ้าดอกไม้ได้ไม่ครบ จะถวายกี่ดอกก็ได้ตามแต่ความสะดวก แต่ถ้าจะให้ถูกพระทัยควรเป็น **เจ็ดเสมอ** ให้ถือเป็นหลักในสามสิ่ง คือ ดอกไม้ ธูป และเทียน

จุดธูปบูชาครั้งละ ๗ ดอก สำหรับเทียนนั้นจะถวาย ๒ เล่ม โดยปักไว้ที่เชิงเทียนแล้วจุดถวายก็ได้ หรือจะมีศรัทธาถวายครั้งละ ๗ เล่มก็ยิ่งดี โดยปักในจานแบน ๆ กลางจาน ๑ เล่ม และรอบ ๆ อีก ๖ เล่ม รวมเป็น ๗ เล่ม (เทียนรอบให้ปักเป็นวงกลม) ล้อมเทียนกลาง

๕. เวลาและการกล่าวบูชา บูชาตอนเช้าเวลา ๐๗.๐๐ น. ครั้งหนึ่ง และบูชาตอนค่ำเวลา ๑๙.๐๐ น. อีกครั้งหนึ่ง ให้จุดธูปเทียนแล้วกล่าวคำบูชา ว่า

"ข้าพเจ้าขอทำการสักการะบูชา ท่านท้าวมหาพรหมผู้เป็นใหญ่ ณ สรวง-สวรรค์ด้วยความเคารพอย่างสูง และขอถวายเครื่องสักการะ (สังเวย) นี้ ขอพระองค์ท่านจงเป็นสุข (และทรงพระสำราญ) และขอให้ข้าพเจ้ามีความสุข, ความเจริญ, มีโชคดี, ลาภดี ชนะศัตรูหมู่มารทั้งทั่วทิศ มีร่างกายแข็งแรง ปราศจากโรคภัยไข้เจ็บ มีอายุยืนนานสืบไป ขอให้ข้าพเจ้าเป็นที่รักของคนทั้งหลายทั้งปวง สิ่งร้ายจงกลายเป็นดี และขอให้มีชื่อเสียงเกียรติยศรุ่งเรืองยิ่งใหญ่ในแผ่นดิน.................และอื่นตามแต่จะอธิษฐานเอาเอง

กล่าวคำบูชาแล้วให้กราบ ๓ ครั้ง และจะใช้มือโบกเทียนที่จุดอยู่ให้ดับก็ได้ หรือจะจุดถวายไปพร้อมกับธูปให้หมดก็ได้ แต่ต้องระวังให้ดี ถ้านั่งเฝ้าอยู่ก็ไม่เป็นไร ถ้าไม่มีโอกาสเฝ้าอยู่ควรโบกให้ดับเสียดีกว่า ทั้งนี้ เกี่ยวกับความปลอดภัยด้วย

๖. การถวายอาหารและผลไม้ หรือสิ่งอื่น ๆ เป็นสิ่งที่น่าจะพึงทำมากโดยทั่ว ๆ ไป อาหารเช้าที่จัดไว้รับประทานจะเป็น เครื่องดื่ม หรืออาหารเบาก็ตาม แต่ต้องมีน้ำเย็นหรือน้ำชาจีนอีก ๑ แก้ว นำไปถวายท่านโดยกล่าวข้อความในวงเล็บว่า "สังเวย" และ "ทรงพระสำราญ" ลงไปในคำบูชาด้วย แต่ถ้าไม่ได้ถวายเครื่องสังเวย ก็ไม่ต้องกล่าวข้อความในวงเล็บ

ระยะเวลาที่ถวายนี้โดยมากนิยมระยะชั่วธูปหมดดอก แต่จะใช้เวลาไม่น้อยกว่า ๕ นาทีก็ได้ และให้ใช้คาถาลาว่า "เสสังมังคะลายาจามะ" ๓ จบ แล้วกราบ ๓ ครั้ง นำมารับประทานได้เลย

ในทำนองเดียวกันนี้ ถ้าจะนำของบริโภคที่ซื้อมา เช่น ผลไม้ เครื่องกระป๋อง ตลอดจนอื่น ๆ มาถวายท่านเสียก่อน แล้วจึงลามารับประทานก็ยิ่งเป็นการดี เพราะการที่ได้กินอาหารเหลือเดนเหลือทาน จากท่านท้าวมหาพรหมผู้เป็นใหญ่ ณ สรวงสวรรค์นั้น จะช่วยให้เรามีร่างกายแข็งแรง ปราศจากโรคภัยไข้เจ็บ พร้อมทั้งมีโชคลาภอย่างมหาศาล

ข. กรณีพิเศษ ประกอบด้วย

๑. ที่ตั้งสถานที่บูชา ให้บูชากลางแจ้ง (ที่ที่ไม่มีหลังคามุง) จะเป็นมุขหน้า มุขหลัง หรือที่พื้นดินลานบ้านก็ได้ ถ้ามีสถานที่บูชาประจำอยู่แล้ว ก็ให้จัดบูชาหน้าที่บูชาประจำก็ได้

๒. ที่สำหรับสักการะบูชา โต๊ะขนาดพอวางเครื่องสังเวย ๑ ตัว ปูด้วยผ้าขาว

๓. เครื่องสักการะบูชา

ก. ดอกไม้ ๗ สี จำนวน ๗ กระทง

ข. อ้อยขวั้น ๗ กระทง โรยด้วยกุหลาบร่วงกระทงละดอก และมะลิ

ค. ข้าวตอก ๗ กระทง โรยด้วยกุหลาบร่วงกระทงละดอก และมะลิ

ง. เทียนขี้ผึ้งแท้หนักเล่มละ ๑ บาท จำนวน ๗ เล่ม ปักในจานแบน กลางจาน ๑ เล่ม ล้อมรอบวงกลม ๖ เล่ม

จ. กล้วยน้ำไท ๒ หวี (หวีละจาน)

ฉ. มะพร้าวอ่อนไว้ผิวเขียวเปิดปากแล้ว ๒ ลูก (ลูกละจาน)

ช. ธูป ๗ ดอก และน้ำเย็น ๑ ถ้วย

ถ้ามีศรัทธากว่านี้ให้ถวายเพิ่มเติมอีก ดังนี้ :—

ก. ขนมต้มแดง ๒ จาน

ข. ขนมต้มขาว ๒ จาน

ค. บายศรีปากชาม ๒ ที่

๔. กำหนดเวลาและการกล่าวบูชา เมื่อพระอาทิตย์ตกดินเวลาค่ำ หรือตอนเช้าเวลา ๐๗.๐๐ น. แต่ห้ามมิให้ทำในวันพระ จุดธูปเทียนและกล่าวคำบูชาว่า

"ข้าพเจ้าขอทำการสักการะบูชา ท่านท้าวมหาพรหมผู้เป็นใหญ่ ณ สรวง-สวรรค์ ด้วยความเคารพอย่างสูง และขอถวายเครื่องสักการะและสังเวยเหล่านี้ ขอพระองค์ท่านจงทรงเป็นสุข และทรงพระสำราญ และขอจงทรงพระกรุณาดลบันดาลช่วยปกป้องรักษาให้ .... ที่ได้บังเกิดแก่ข้าพเจ้านี้จง ....ด้วยเดชะอำนาจของท่านท้าวมหาพรหมผู้เป็นใหญ่ ณ สรวงสวรรค์จงทุกประการ"

เสร็จแล้วให้กราบลง ๓ ครั้ง

ในระยะนี้ให้พยายามให้เทียนลุกจนหมด ถ้าเล่มไหนดับก็จุดเสียให้ติดจนกว่าธูปและเทียนหมด จึงจะลาเครื่องสังเวยด้วยการกล่าว "เสสังมังคะลายาจามะ" ๓ จบได้ เมื่อลาแล้วให้กราบลง ๓ ครั้ง

เมื่อลาแล้วของที่จะกินได้ เช่น ข้าวตอก อ้อยขวั้น, กล้วยน้ำไท, มะพร้าวอ่อน, ไข่ยอดบายศรี, ขนมต้มแดง-ขาว ก็ให้รับประทานได้ สำหรับก้านธูป ขี้เทียนที่เหลือถ้าติดจานก็ให้ขูดออกด้วยให้หมด ตลอดจนดอกไม้และกระทง ให้รวมกันห่อผ้าขาวที่ปูโต๊ะ แล้วไปวางบนหิ้งหรือโต๊ะบูชาพระพุทธ แต่ให้ต่ำกว่าพระพุทธ

หมายเหตุ ถ้าได้บูชาพระอยู่แล้ว และใช้จานแบนจุดเทียน ๗ เล่ม ถวายเป็นประ-จำอยู่เดิมก็ไม่ต้องแคะออก ตลอดจนก้านธูปก็ไม่ต้องมาห่อ คงให้ติดอยู่กับกระถางตามเดิม และสำหรับดอกไม้ ๗ สี ๗ กระทงนั้น ก็นำมาถวายในที่บูชาประจำจนกว่าจะเหี่ยวแห้งไป

ข้อปลีกย่อย ดอกไม้ที่ถวายเมื่อแห้งแล้วก็ดี ก้านธูปเมื่อเต็มกระถางต้องถ่ายก้านออกก็ดี ตลอดจนกระดาษห่อธูปให้เผาเสียในที่สะอาด แล้วเก็บเศษเถ้ามาโรยรอบบริเวณรั้วบ้านที่สะอาด เพื่อเป็นมงคลแก่บ้านสืบไป และการที่จะเปลี่ยนดอกไม้ก็ดีให้เสสังของเก่าเสียก่อนทุกครั้งไป.

ในการฌาปนกิจ นางทับทิม สุวรรณนาคร ท่านเจ้าภาพได้ขอให้ข้าพเจ้าเขียนเรื่องของสำนักพุทธศาสน์โลกและธรรม เพื่อให้ท่านทั้งหลายที่มิได้ทราบความจริงในความเป็นไปของสำนักนี้ ได้ทราบว่า มีความมุ่งหมายไปในทางไหน และมีข้อเท็จจริงอย่างไร ข้าพเจ้าจึงได้เขียนบทความนี้ขึ้นมา เพื่อทำความเข้าใจขั้นต้นระหว่างคนภายนอกกับศิษย์ในสำนักพุทธศาสน์โลกและธรรม ฉะนั้นถ้าบันทึกของข้าพเจ้าฉบับนี้จะเป็นประโยชน์ แก่การช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ที่ได้รับความทุกข์ยากในฐานะที่เป็นเพื่อนร่วมโลกกันบ้างแล้ว ข้าพเจ้าขออุทิศกุศลอันนี้ให้กับนางทับทิม สุวรรณนาคร ผู้ล่วงลับไปแล้วทั้งสิ้น

ฉลาด เค้ามูลคดี

บันทึก

เรื่อง

"หูทิพย์ตาทิพย์"

โดย

ฉลาด เค้ามูลคดี

เรื่องหูทิพย์ตาทิพย์ที่กล่าวถึงนี้ หมายถึง วิชาหูทิพย์ตาทิพย์ของสำนักพุทธศาสน์โลกและธรรมเท่านั้น

สำนักพุทธศาสน์โลกและธรรม มีแห่งเดียวในโลก คือที่ถนนลาดหญ้า ธนบุรี

สำนักพุทธศาสน์โลกและธรรม มีท่านอาจารย์ใหญ่ คือ ร.ต.อ. บุญเพ็ญ แขวัฒนะ เป็นเจ้าสำนัก

ผู้ที่ศึกษาวิชาหูทิพย์ตาทิพย์อยู่กับท่านอาจารย์บุญเพ็ญ มีจุดประสงค์อย่างเดียวกันคือ

๑. เพื่อสร้างกุศล

๒. เพื่อฝึกฝนตนเอง

๓. เพื่อค้นคว้าทางวิชาการจนกว่าจะหลุดพ้น

บันทึกฉบับนี้ ไม่ใช่บันทึกละเอียด เรายังไม่สามารถจะบันทึกให้ละเอียดได้ เพราะยังกำลังค้นคว้าอยู่ บางเรื่องรู้แล้วก็บันทึกให้ใครทราบไม่ได้นอกจากพวกศิษย์ด้วยกัน ยิ่งกว่านั้น มีบางเรื่องที่ต้องห้าม แม้แต่ศิษย์ด้วยกันก็ห้ามไม่ให้เปิดเผย เป็นเรื่องที่ท่านอาจารย์ใหญ่ทราบคนเดียว หรือเป็นเรื่องที่ศิษย์ผู้ใหญ่ค้นคว้าทราบ

แล้วจะเรียนให้ท่านอาจารย์ใหญ่ทราบได้คนเดียว บอกคนอื่นไม่ได้ ฉะนั้น จึงออกตัวไว้ก่อนว่าบันทึกนี้ไม่ใช่บันทึกละเอียด คงจะมีบางเรื่องที่ผู้อ่านคิดว่าควรจะมีในบันทึกนี้ แต่ก็ไม่มี ขอแสดงความเสียใจด้วย ที่ให้มีไม่ได้

ที่ว่าสำนักพุทธศาสน์โลกและธรรมมีแห่งเดียว ที่ถนนลาดหญ้า ธนบุรีนั้น มีแห่งเดียวจริง ๆ ไม่มีสาขาอื่นใดเลย ถ้าใครอ้างว่าเป็นสาขาของสำนักนี้ เชื่อได้ว่าเขาพูดเท็จ หลอกลวงท่าน

สำหรับที่ตั้งของสำนัก อาจจะโยกย้ายได้ เพราะที่เก่าคับแคบเกินไปเสียแล้ว

คงจะมีผู้สงสัยว่าทำไมจึงเรียกชื่อสำนักว่า สำนักพุทธศาสน์โลกและธรรม ข้อนี้เป็นเพราะท่านอาจารย์บุญเพ็ญก็ดี ศิษย์ทุกคนก็ดี ศึกษาค้นคว้าวิชาการ โดยอาศัยพระพุทธานุภาพ และหวังผลสูงสุดตามทางพุทธศาสนา โดยมี พระมหาพรหม มหาเทพ มหาเทพี มหาพรต มหาฤาษี พระพรหม เทพ เทพี พรต และฤาษีใหญ่น้อย เป็นครูบาอาจารย์ส่วนรวม ช่วยในการสร้างกุศล ช่วยในการฝึกฝนตนเอง และช่วยในการค้นคว้าทางวิชาการ โดยมีองค์ประธานแห่งไตรภพ เป็นองค์ปรมาจารย์ของพวกเรา

เราไม่ได้ศึกษาเพียงวิชาของพรหมเท่านั้น จึงไม่เรียกว่า สำนักพรหมศาสตร์

เราศึกษาวิชาการเพื่อหวังผลสูงสุดทางพุทธศาสนา จึงเรียกว่า สำนักพุทธ-ศาสน์โลกและธรรม

คำว่าโลกและธรรม หมายถึงเราเรียนวิชาการ เราปฏิบัติการตามวิธีของเราทั้งทางโลกและทางธรรม ในทางโลก ก็ประกอบการงานอาชีพ ทำมาหาเลี้ยงตัว เลี้ยงครอบครัวตามปกติ แต่ให้เป็นอาชีพสุจริต ไม่ทำผิดจากศีลจากธรรม และยังมีการช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ที่ได้รับความทุกข์ยาก ด้วยวิธีต่าง ๆ ในฐานะที่เป็นเพื่อนร่วมโลกกัน ในทางธรรมก็ฝึกฝนตนเองและค้นคว้าทางวิชาการนั่นแหละ

ประชาชนส่วนมากที่รู้จักสำนักนี้ รู้จักแต่ในทางโลก รู้ว่าท่านอาจารย์บุญเพ็ญก็ดี ศิษย์ของท่านอาจารย์บุญเพ็ญก็ดี เป็นมนุษย์หูทิพย์ตาทิพย์ และมีความสามารถ เชิญเทพเบื้องบน ลงมาช่วยขจัดโรคภัยไข้เจ็บของพวกตนได้เท่านั้น

บางรายเข้าใจว่ากนในสำนักนี้ เสกเป่าบำบัดโรคได้ ทั้ง ๆ ที่ความมุ่งหมายของพวกเราต้องการเชิญเทพท่านลงมาสร้างกุศล บำบัดความป่วยไข้ของเพื่อนมนุษย์ เราทำหน้าที่เป็นสื่อกลาง เป็นผู้เชิญเพียงอย่างเดียวเท่านั้น

ไม่มีใครเข้าใจว่า การสร้างกุศล ด้วยการเชิญเทพเบื้องบนลงมาช่วยขจัดปัดเป่าโรคภัยไข้เจ็บให้เพื่อนมนุษย์นั้น เป็นหน้าที่มีความสำคัญน้อยที่สุดของเรา หน้าที่อันสำคัญที่สุดของเรา คือการฝึกฝนตนเอง และการค้นคว้าทางวิชาการเพื่อแสวงหาความหลุดพ้นต่างหาก

คำว่าพุทธศาสน์ที่เรากำลังศึกษาค้นคว้า หมายถึง อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา

การเชิญเทพเบื้องบนลงมาช่วยขจัดปัดเป่าโรคภัยไข้เจ็บให้เพื่อนมนุษย์ เป็นการสร้างทานบารมี เพราะเราต้องเสียสละเวลา เสียเงินใช้จ่ายในการมาสร้างกุศลโดยไม่ได้รับค่าตอบแทนเลย เราต้องการกุศล เพื่อเป็นกำลังในการศึกษาวิชาการ เพื่อเป็นกำลังการค้นคว้าวิชาการเท่านั้น เราไม่เรียกร้องเงินทองจากคนไข้ แม้ไม่เรียกร้อง คนไข้จะเอาทรัพย์สินเงินทองมาให้เอง ด้วยความเต็มใจ ก็รับไม่ได้

รับเงินของใครไม่ได้เลยจริง ๆ บาทเดียวก็รับไม่ได้ ล้านบาทก็รับไม่ได้ เคยมีคนเอาเงินใส่ซองส่งมาให้ เราต้องหาวิธีส่งคืนกลับไป เคยมีคนบอกให้ที่ดินหลายไร่ เพื่อให้สร้างสำนักใหม่ เราก็ไม่รับ

เคยมีผู้ใหญ่ตั้งข้อสงสัยกันว่า พวกเราอยู่กันได้อย่างไร ช่วยรักษาคนไข้วันละเป็นพัน ๆ คน ทุกวันจันทร์ วันพุธ วันศุกร์ ลูกศิษย์ก็มาก ท่านอาจารย์เอาเงินที่ไหนมาใช้จ่าย เพราะที่เห็น ๆ กัน เฉพาะค่าไฟฟ้าก็เดือนละตกพันบาท จะขาดก็ไม่เท่าไหร่ บางคนตั้งข้อสงสัยไปในทางร้าย คือสงสัยว่าจะมีเบื้องหลังอยู่ด้วย อาจจะมีใครที่คิดก่อกวนทางการเมือง ให้ทุนเราก็ได้

ก็บังเอิญมีผู้ใหญ่ที่ท่านทราบความเป็นไปของพวกเราดี หลายท่านช่วยชี้แจงและยืนยันในความบริสุทธิ์ของพวกเรา ช่วยอธิบายว่าท่านอาจารย์ใหญ่นั้น ถึงแม้จะมียศเพียง ร้อยตำรวจเอก ก็จริง แต่ท่านเป็นเศรษฐี มีโรงสีใหญ่โต มีธนาคาร มีบริษัทการค้าอีกหลายแห่ง ตัวของท่านอาจารย์เองเป็นนักเรียนต่างประเทศ ไป

เรียนอยู่ออสเตรเลียตั้งหลายปี เรียนสำเร็จแล้วจึงกลับมาบ้านเกิดเมืองนอน เข้ารับราชการ แล้วเริ่มค้นคว้าวิชาการนี้ เป็นที่เชื่อได้ว่า ท่านไม่ต้องการเงินของใครมาสนับสนุนอยู่เบื้องหลัง ท่านสร้างกุศลอย่างคนมีใจกุศลจริง ๆ

และก็ไม่ได้ทำกันอย่างงมงาย เพราะท่านเป็นคนมีความรู้ดี ผ่านการศึกษาจากต่างประเทศมาแล้ว เรื่องค่าใช้จ่าย ค่าน้ำค่าไฟ หรือค่าทำอาหารเลี้ยงศิษย์บ้าง เป็นงบประมาณชนิด "ขนหน้าแข้งไม่ร่วง" ไม่ต้องมีเบื้องหน้าเบื้องหลังกับใคร

ส่วนพวกศิษย์ แทบทุกคนมีอาชีพการงาน พวกเด็ก ๆ ก็มีพ่อมีแม่เลี้ยงดู ไม่ใช่พวกไม่มีพ่อไม่มีแม่เพ่นพ่านตามถนน เข้ามาอาศัยตั้งเป็นแก๊งอะไรเมื่อไหร่

เมื่อมีท่านผู้ใหญ่หลายท่านทราบเรื่องดี ช่วยชี้แจงอย่างนี้ ท่านอื่น ๆ ก็หายสงสัยไปที

มีบางคนตำหนิพวกศิษย์ของท่านอาจารย์บุญเพ็ญว่า บังอาจ เรียกเทพ เรียกพรหมลงมาใช้ยังกะขี้ข้า เรื่องนี้เป็นเรื่องเข้าใจผิด เป็นเรื่องของคนไม่รู้ แล้วอยากจะพูด มองคนในแง่ร้ายมากไป

ความจริง ไม่มีใครเรียกเทพเรียกพรหมลงมาใช้ได้ ถ้าหากท่านไม่อนุญาต และที่ท่านอนุญาต ก็มิได้อนุญาตให้เรา "เรียกท่านลงมาใช้" แต่ "อนุญาตให้เชิญท่านลงมาสร้างกุศล"

เพราะยุคนี้ เทพและพรหมเบื้องบน ปรารถนาจะหลุดพ้นจากการเวียนว่ายตายเกิด บางองค์ทรงทราบว่ากุศลที่ส่งให้ท่านไปบังเกิดเป็นเทพเป็นพรหม เสวยสุขมาช้านานนั้น กุศลนั้นก็มีวันหมดสิ้นไปด้วย ท่านจึงปรารถนาจะลงมาสร้างกุศลเพิ่มบารมีของท่าน ให้ได้อยู่เบื้องบนนาน ๆ ก็ได้รับฟังพระธรรมเทศนาโดยตรงจากองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจากพระโอษฐ์ เป็นเหตุให้หลุดพ้นได้ ไม่ต้องลงมาเกิดเป็นมนุษย์อีก

ข้อนี้ พวกมิจฉาทิษฐิ ที่คิดว่าพระพุทธเจ้าเข้านิพพานแล้วสูญเลย คงไม่เชื่อ ไม่เข้าใจ

เมื่อเทพและพรหมท่านปรารถนาจะลงมาสร้างกุศล สะสมบารมี ท่านก็ประชุมพร้อมกัน มีองค์ประธานแห่งไตรภพ มีพระโองการว่า พระองค์ท่านจะประทานเครื่องหมายสำคัญลงมายังมนุษย์ที่มีความสำคัญมากคนหนึ่ง และท่านผู้นั้นจะได้ประสิทธิ์ประสาทเครื่องหมายสำคัญอย่างนั้นให้แก่ศิษย์ต่อ ๆ ไป ผู้ที่มีเครื่องหมายนั้นอยู่ที่หน้าผาก เมื่อได้ฝึกฝนดีแล้ว เขากล่าวคำอัญเชิญเทพหรือพรหม ก็ขอให้เทพและพรหมเสด็จลงมาสร้างกุศลตามพระประสงค์ของท่าน และตามคำอัญเชิญของมนุษย์ที่เป็นศิษย์นั้นได้

ท่านอาจารย์บุญเพ็ญเป็นผู้ที่ได้รับเครื่องหมายสำคัญนั้นมา แล้วท่านอาจารย์ก็ประสิทธิ์ประสาทแก่ศิษย์ในสำนักของท่านต่อมา เครื่องหมายนั้น เรียกว่า "องค์ยันต์"

รูปร่างขององค์ยันต์เป็นอย่างไร เสียใจ บอกไม่ได้

องค์ยันต์นี้แหละ ช่วยให้ศิษย์สำนักพุทธศาสน์โลกและธรรม ได้ศึกษาวิชาหูทิพย์ตาทิพย์ บางคนก็เป็น "มนุษย์หูทิพย์ตาทิพย์" บางคนก็ "หูทิพย์" แต่ "ตาไม่ทิพย์" บางคนก็ "ตาทิพย์" แต่ "หูไม่ทิพย์"

บางคนได้องค์ยันต์แล้ว เรียกว่า ได้รับการจุณเจิมแล้ว แต่ยังไม่ได้หูทิพย์ตาทิพย์ ก็มี

บางคน หูทิพย์ตาทิพย์แล้ว มืดมัวไป ก็มี ด้วยเหตุผลหลายอย่างหลายประการ อาจเป็นได้เพราะทำผิด หรือเกียจคร้านต่อการฝึกฝน และเหตุผลอื่น ๆ อีกหลายอย่างยังค้นคว้าไม่จบ

ก็เป็นอันทราบละว่า มนุษย์ไม่มีอำนาจเรียกเทพหรือพรหมมาใช้ แต่เทพหรือพระพรหมท่านประสงค์จะลงมาสร้างกุศล ท่านประทานองค์ยันต์เป็นเครื่องหมายลงมา รับพวกเราเป็นศิษย์ ปวงท่านเป็นครูบาอาจารย์ ส่วนรวมของพวกสำนักพุทธศาสน์โลกและธรรม เมื่อพวกศิษย์อัญเชิญท่าน ท่านก็เสด็จลงมาสร้างกุศล ตามพระประสงค์ของท่าน เราไม่ได้เรียกท่านมาใช้สอยอย่างใช้ขี้ข้า เหมือนที่บางคนเขาเขียนหนังสือว่ากันอย่างนั้น

คนที่เจ็บไข้ไม่สบาย อยากจะให้ท่านช่วย ต้องถวายเครื่องสักการะบูชา แสดงความเคารพพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ และเคารพเทพและพรหมเบื้องบนเสียก่อน ไม่อย่างนั้น ท่านก็ไม่ช่วย

ถึงแม้ทำสักการะแล้ว ท่านก็ว่า มนุษย์ทั้งหลายมีกรรมเป็นของตน ถ้าไม่มีกรรมก็ไม่มาเกิดหรอก ที่มาเกิดก็เพื่อเสวยผลกรรมของตนทั้งนั้น ถ้ามาเสวยผลกรรมดี ก็ดีไป ถ้ามาเสวยผลกรรมชั่วก็ต้องขอลดหย่อนผ่อนกรรมเสียก่อน ซึ่งเป็นของแน่ ถ้าคนไหนมาเกิด เพื่อเสวยผลกรรมดี หรือมาเสวยผลบุญอย่างเดียว ก็ไม่ต้องไปที่สำนักนี้ ไม่มีโรคภัยไข้เจ็บอะไร ถ้าเสวยผลกรรมชั่ว คือผลบาปที่ได้ทำเอาไว้ ในอดีตบ้าง ปัจจุบันบ้าง จึงเจ็บไข้ได้ป่วย ไปให้ช่วยเหลือ

เจ้ากรรมนายเวรเขามีสิทธิ ทำให้เจ็บไข้ได้ป่วยได้ ใครจะลบล้างสิทธิของเขาไม่ได้ ถ้าหากเขาไม่ยอม

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ว่า ใครสร้างกรรมไว้อย่างไร ต้องรับผลกรรมอย่างนั้นถูกต้องที่สุด ไม่มีใครจะสามารถลบล้างกรรมที่ทำไว้แล้วได้

แต่ถ้ามีความสามารถพอ เชิญเจ้ากรรมนายเวรมา กราบไหว้ขอขมากรรมต่อเขา รับปากว่าจะทำบุญทำกุศลให้ ขอให้อโหสิกรรมให้เถอะ เขาอยากได้กุศลเขายินยอม ลดหย่อนผ่อนโทษให้ ก็ใช้ได้

ถ้าเขาไม่ยอม คนไข้ก็มรณะไป เท่านั้นเอง

ถ้าเจ้ากรรมนายเวรยินยอมเลิกแล้วต่อกัน ไม่พยาบาทจองเวรอีกละ พวกหูทิพย์ตาทิพย์ก็จัดแจงขอพระพุทธานุภาพ ส่งเขาไปจำศีลภาวนาเสีย แล้วก็อัญเชิญเทพและพรหมลงมาช่วยคนไข้

ยังมีอีก ถ้าหากคนไข้ร่างกายไม่สะอาด ยังมีสิ่งอัปลักษณ์อัปมงคลอยู่ หรือถูกคุณไสยอยู่ ให้เทพมาช่วยยังไงก็ไม่ไหว เทพและพรหมรักษาไปดีแล้ว อาการก็กำเริบขึ้นมาอีก ต้องขจัดสิ่งอัปลักษณ์อัปมงคลก่อน ต้องถอนคุณถอนไสยออกก่อน แล้วจึงเชิญเทพและพรหมลงมาบำบัดอาการป่วยไข้ของคนไข้ได้

คนไข้ต้องรับการรักษาด้วยความเคารพ ยึดพระพุทธคุณเป็นที่พึ่ง เคารพเทพที่ท่านเสด็จลงมา เปิดจิตรับการรักษาให้เต็มที่ การรักษาก็ได้ผล

ถ้าหากขอขะมากรรมต่อเจ้ากรรมนายเวรเขา ได้รับการอโหสิกรรมหมดสิ้นแล้ว

ขจัดสิ่งอัปลักษณ์อัปมงคลหมด ถอนคุณถอนไสยหมด

ผู้อัญเชิญได้อัญเชิญเทพและพรหมลงมาช่วยอย่างถูกต้อง และผู้เชิญตั้งจิตปรารถนาแน่วแน่จะให้คนไข้หายจากอาการป่วยไข้

เทพและพรหมลงมาช่วยแน่

เจ้าตัวคนไข้เอง มีจิตเชื่อมั่น เปิดจิตรับการรักษาถูกต้อง

ก็เห็นหายจากโรคภัยไข้เจ็บไปหลายร้อยหลายพันรายแล้ว

แต่แม้กระนั้น ศิษย์ในสำนักพุทธศาสน์โลกและธรรม ก็ได้รับคำสั่งจากท่านอาจารย์ใหญ่ห้ามขาด มิให้กล่าวคำรับรองแก่ใคร ว่าอาการของโรคจะต้องหายเมื่อนั้นเมื่อนี่ หรือรับรองว่าจะต้องหายเด็ดขาด ท่านห้ามขาดไม่ให้พูด เพราะเป็นการอวดอุตริมนุษย์ธรรม

ศิษย์อาวุโสบางคน ห้ามคนไข้ถามเสียเลย เพื่อกันวุ่นวาย เพราะถ้าปล่อยให้ถาม ตอบว่าหายแน่ก็ไม่ได้ มีความผิด จะตอบว่าไม่หายแน่ ต้องตายแน่ ก็บาปเป็นการแช่งเขา จะหุบปากนิ่ง ก็จะหาว่าเย่อหยิ่งจองหอง เลยห้ามเสียก่อนว่า ห้ามถามเรื่องหายหรือไม่หาย

แต่ที่หายไปแล้ว มากมาย หลายร้อย หลายพันคน ทั้งโรคร้ายแรง เช่นโรคมะเร็ง เป็นต้น ทั้งโรคที่ไม่คอยจะร้ายแรง แต่แพทย์แผนปัจจุบันรักษาไม่หาย เช่นโรคเบาหวาน โรคโพรงจมูกอักเสบ เป็นต้น

ที่ตายก็มีหลายราย

บางรายเป็นมะเร็ง รักษาโรคมะเร็งหาย คนไข้ยินดีปรีดา นั่งพูดนั่งคุยกับเพื่อน หัวร่อฮ่า ๆ ๆ หัวใจวายตายไปทันที ก็มี

(โดยเฉพาะคุณทับทิม สุวรรณนาคร เป็นโรคเล็นซ์ตาเคลื่อน เทพและพรหมช่วยแต่งเล็นซ์ตาให้ตรง สามารถเห็นได้ดีกว่าเดิม โรคอื่นใดก็ไม่ปรากฏอาการจู่ ๆ ก็หัวใจวายไปเฉย ๆ)

อย่างนี้ เรียกว่า หมดอายุขัย

เบื้องบนท่านให้ศิษย์ในสำนักพุทธศาสน์โลกและธรรมสร้างกุศล เพิ่มบารมีของตนเอง **คือ** ทานบารมี และในขณะสร้างกุศล เชิญเทพเชิญพรหมลงมาบำบัดโรคของคนไข้นั้น ท่านก็ให้ฝึกหูฝึกตาไปด้วย ให้ปลงจิตปลงใจ ไม่ให้ติดภพติดชาติอีกด้วย

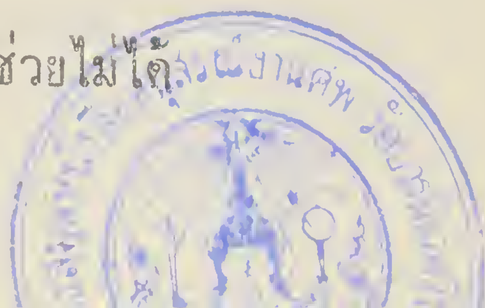
เพราะพวกศิษย์ที่ตาทิพย์ ย่อมจะเห็นถึงตับไตไส้พุงของคนไข้ บางคนสาวๆสวย ๆ เนื้อหนั่นยวบอัดอั๋น ดูด้วยตาเนื้อแล้ว พอตาหอใจเหลือเกิน แต่เมื่อมองด้วยตาทิพย์แล้ว บางคนก็เป็นมะเร็งที่มดลูก ที่เต้านม บ้างก็ช่องกลอดอักเสบ ในมดลูกมีพยาธิ มีเชื้อรา หรือเชื้อโรคบางชนิด ท่านให้ดู แล้วให้ปลงไปด้วย กิเลศจะได้ลดน้อยลงไป เมื่อกิเลศลดน้อยลงไป เบาบางลงไปทุกวัน ทุกเดือน ทุกปีมันก็ต้องมีวันหมดเข้าสักวันหนึ่ง

ไม่วันนี้ก็วันหน้า ไม่ปีนี้ก็ปีหน้า ไม่ชาตินี้ก็ชาติหน้า คงหลุดพ้นติดตามองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปจนได้ ข้อสำคัญ อย่าให้ถูกมารผจญก็แล้วกัน

ผู้ที่สร้างกุศลมาก มีบารมีมาก ต้องมีมารผจญแน่ ยิ่งบารมีมาก มารก็มามาก มารตัวใหญ่ ๆ เสียด้วย มันต้องจัดกำลังส่งมาให้เหมาะสมกับผู้สร้างกุศลทีเดียว มารจะต้องคอยผจญ ไม่ให้มนุษย์หลุดพ้นง่าย ๆ มนุษย์จะติดสินบนขอให้มารงดเว้นผจญต่อตน ไม่ได้เด็ดขาด

ทางสำนักพุทธศาสน์โลกและธรรม มีข้อบังคับที่เข้มงวดอยู่ข้อหนึ่งว่าต้องรักใคร่สามัคคีกันเหมือนพี่เหมือนน้อง มารก็พยายามหาทางทำให้แตกความสามัคคีกันด้วยวิธีต่าง ๆ เทพท่านก็จะคอยเตือน ศิษย์อาวุโส หรือรุ่นพี่ก็พยายามหาทางปรองดอง ท่านอาจารย์ก็หมั่นอบรม ไม่ให้แตกแยกกันได้

นอกจากเจ้าตัวเขาจะยอมแพ้มารเสียเอง แตกแยกไปเอง ก็ช่วยไม่ได้

บางคนสร้างกุศลมาก ๆ มารก็เที่ยวยุ ทำให้เกิดสังหรณ์เข้าใจผิด คิดว่าคนนั้นแข่งบารมีกับท่านอาจารย์ใหญ่ แล้วก็เที่ยวพูดกันไป แต่ท่านอาจารย์ใหญ่ท่านเป็นอาจารย์ของพวกศิษย์ที่หูทิพย์ตาทิพย์ ท่านต้องรู้ดีกว่า เห็นดีกว่า เรื่องก็เงียบหายไป

เรื่องมารผจญนั้น มีได้หลายอย่าง ท่านอาจารย์ใหญ่เอง ผจญมารมามาก แต่ท่านไม่ย่อท้อ ศิษย์ที่มีความเชื่อในพระพุทธานุภาพ เชื่อมั่นวิชาการ และรักเคารพท่านอาจารย์จริงใจ ถึงจะถูกมารผจญอย่างไรก็ไม่ยอมแพ้มารเหมือนกัน

ศิษย์บางคน สามารถตรวจภพตรวจชาติของตนเองได้ ทราบว่า ภพแรกที่สุด เป็นลูกคนโตของท่านอาจารย์ เป็นเวลาหลายร้อยหลายล้านปีมาแล้ว และได้ติดตามมาเกิดกับท่านอาจารย์หลายร้อยชาติมาแล้ว บางครั้งก็เป็นลูก บางครั้งก็เป็นบริวาร บางชาติเกิดเป็นบริวารก่อน ตายก่อน แล้วรีบกลับมาเกิดเป็นลูกอีก ก็มี

ในชาติที่อยู่ในพระพุทธศาสนานี้ ทำบุญใส่บาตรคราวไร ก็จบขันข้าวตั้งความปรารถนาขอให้เกิดมาพบกับท่านอาจารย์ ทุกคราว

ในที่สุดก็ได้มาพบกัน ชาตินี้ไม่ได้เกิดเป็นลูกของท่านอาจารย์ แต่ก็ยิ่งกว่าลูก คือเป็นลูกศิษย์ รักและเคารพท่านอาจารย์ เหมือนลูกรักและเคารพพ่อ เหมือนที่เคยรักและเคารพมาทุกชาติทุกภพ

เราไม่อาจจะเปิดเผยได้ว่า ท่านอาจารย์ใหญ่ คือท่านอาจารย์บุญเพ็ญนั้น เป็นใครมาเกิด เคยเกิดเป็นใครมาแล้ว และต่อไปจะได้เป็นอะไร เป็นเรื่องลับ ที่รู้กันเฉพาะ เทพและพรหม กับศิษย์อาวุโสบางท่าน หรือเฉพาะคนตาทิพย์ที่ได้รับอนุญาตให้ตรวจสอบเหตุการณ์ ท่านั้น

แต่คนที่ไปถึงสำนักพุทธศาสน์โลกและธรรม หลายต่อหลายคน พูดว่า ได้เห็นท่านอาจารย์บุญเพ็ญแล้ว รู้สึกสบายใจ รูปลักษณะของท่านเป็นลักษณะของผู้เปี่ยมไปด้วยความเมตตา กรุณา อย่างยิ่ง วาจาของท่านก็อ่อนหวาน คนไข้กำลังเจ็บหนัก ได้ยินท่านพูดปลอบใจแล้ว รู้สึกมีหวังหายขึ้นมาทันที

ศิษย์ทุกคน เคารพ เชื่อฟังท่านอาจารย์ มุ่งมั่นสร้างกุศล ฝึกฝนตนเอง และค้นคว้าทางวิชาการ เพื่อให้ได้หลุดพ้น เพราะเห็นตัวอย่างอยู่ว่าท่านอาจารย์เอง ได้เสียสละบ้านช่องของท่าน เสียเงินค่าใช้จ่ายของท่าน เปิดโอกาสให้ศิษย์ได้สร้างกุศล โดยท่านไม่ได้รับการตอบแทนใด ๆ เลย ทุกคนที่ได้รับวิชาแล้ว ก็สละกำลังกาย กำลังทรัพย์ ตามกำลังของตน สร้างกุศล ตามอย่างท่านอาจารย์เหมือนกัน

เราไม่ได้ทำเล่นสนุก ๆ เราทำเพื่อกุศล ทำอย่างจริงจัง เรากำลังศึกษา กำลังค้นคว้า ยังมีเรื่องที่เรายังไม่รู้ อีกมากมาย หลายหมื่นหลายแสนเรื่อง บางเรื่องรู้แล้ว ยังปฏิบัติไม่ได้ ก็ต้องพยายามฝึกฝนตนเองต่อไป

นี้ เป็นเพียงบันทึกอย่างย่อ ๆ สำหรับบางเรื่อง ของสำนักพุทธศาสน์โลกและธรรม เท่านั้น ไม่ใช่ตำรับตำรา ไม่ใช่ระเบียบการของสำนักด้วย ขอให้ถือเป็นบันทึกบอกเล่า เพื่อทำความเข้าใจชั้นต้น ระหว่างคนภายนอก กับศิษย์ในสำนักพุทธศาสน์โลกและธรรม

ขอท่านผู้มีใจเป็นกุศล จงเข้าใจในกุศลเจตนาของเรา และเมื่อท่านต้องการพบเราอย่างผู้มีจิตเป็นกุศลจริง ๆ เรายินดีต้อนรับ

ผู้มีทุกข์ เรายินดีช่วยทุกข์ของท่าน เมื่อท่านพ้นทุกข์แล้ว เราขอแสดงความยินดีด้วย

เท่านั้นเอง.

เรื่องมีคติ ๑

ร.ต. สัมฤทธิ์ คมขำ

อนุศาสนาจารย์ศูนย์สงครามพิเศษ

เมื่อพูดถึงนิทานผู้ใหญ่มักคิดว่าเป็นเรื่องของเด็ก นิทานเป็นเรื่องหลอกกันเล่นและไม่มีอะไรจริงจัง บางคนก็ว่านิทานเป็นเรื่องพ้นสมัยแล้ว อย่างไรก็ตาม ผู้เขียนยังมีความเห็นว่า นิทานเป็นเรื่องของ **วิธีการ** ในการสอน เมื่อมีหลักการอย่างใดอย่างหนึ่งแล้ว ต้องมีวิธีการด้วยจึงจะสำเร็จประโยชน์ได้ มีอยู่บ่อยครั้งที่หลักการดีแต่วิธีการไม่ดีและสุดท้ายก็ดำเนินไปไม่สำเร็จ เรื่องนิทานก็ไม่ควรคิดว่าเป็นเรื่องเหลวไหล แม้เรื่องจะเป็นจริงหรือไม่เป็นจริง สัตว์ในเรื่องนิทานนั้นจะพูดได้จริงหรือไม่ ไม่ใช่จุดหมายของนิทานเรื่องนั้น แต่สิ่งที่ควรคำนึงให้มากที่สุดคือ "**สาระ**" ของเรื่อง ซึ่งสอนคติไว้อย่างมากหลาย การที่สัตว์พูดได้สัตว์สนทนากันในเรื่องนิทานนั้น นึกเสียว่าเป็นวิธีการสอนของคนที่หาตัวละครมาประกอบ เพื่อไม่ให้เบื่อหน่ายในการฟัง เรื่องที่นำมาเสนอท่านนี้ ผู้อ่านที่เคารพจะคิดว่าเป็นนิทานหรือไม่ใช่นิทานก็สุดแล้วแต่จะคิด ผู้เขียนขอสรุปเป็น "**เรื่องมีสาระ**" หรือ "**เรื่องมีคติ**" ขอเชิญติดตามต่อไป

จำเนียรกาลนานมาแล้ว กาลครั้งนั้นในนครพาราณสีมีมหรสพอย่างมโหฬาร มหาชนจากทุกทิศหลั่งไหลเข้าชมมหรสพ ยังมีเทพบุตร ๔ องค์ลงจากฟ้ามาดูมหรสพร่วมกับมหาชน เทพบุตรทั้งสี่มีดอกฟักทิพย์ประดับไว้ที่ศีรษะ ยืนในอากาศเบื้องบน

พระลานหลวง คนทั้งปวงต่างมองดูอยู่ที่พื้นดิน กลิ่นดอกไม้ทิพย์หอมตลบไปทั่วอาณาเขตแห่งพระนครพาราณสี มหาชนเห็นเทพบุตรทั้งสี่ต่างดีใจ ได้เอ่ยขอดอกพ้อทิพย์จากเทพบุตรเพื่อนำมาประดับที่ร่างกายแห่งตน เทพบุตรบอกมหาชนผู้ขอดอกพ้อว่าชนผู้ทุศีลไม่คู่ควรแก่ดอกไม้เหล่านั้น อันท่านผู้ใดมีศีลจึงสมควรที่จะประดับดอกพ้อ เทพบุตรทั้งสี่ได้กล่าวคาถาองค์ละคาถา เทพบุตรหัวหน้ากล่าวขึ้นก่อนว่า

"ผู้ใดแล ไม่ลักของของผู้อื่นด้วยกาย ไม่พูดมุสาด้วยวาจา ได้ยศแล้วไม่มัวเมายศ ผู้นั้นแลเป็นผู้สมควรที่จะขอซึ่งดอกพ้อ"

เทพบุตรองค์ที่สองกล่าวคาถาต่อไป ใจความมีดังนี้

"ผู้ใดแล แสวงหาทรัพย์เครื่องปลื้มใจโดยธรรม ไม่นำทรัพย์ของผู้อื่นไปด้วยการลวงเอา ไม่มัวเมาเมื่อได้โภคทรัพย์ ผู้นั้นแลสมควรจะนับว่าเป็นผู้มีค่าควรขอดอกพ้อ"

เทพบุตรองค์ที่สาม กล่าวเป็นลำดับต่อไป ใจความแห่งคาถาว่า

"จิตของผู้ใดไม่เป็นเหมือนขมิ้นคือจืดจางเร็ว ศรัทธาของผู้ใดไม่คลี่คลาย และผู้ใดไม่บริโภคโภคะอันมีโอชะอร่อยแต่ผู้เดียว ผู้นั้นแลย่อมควรเพื่ออันขอซึ่งดอกพ้อ"

เทพบุตรองค์ที่สี่ มีคำกล่าวเป็นครั้งสุดท้ายภายหลังแห่งเทพบุตรทั้งสามตามเนื้อความปรากฏ มีดังนี้

"ผู้ใดย่อมไม่ด่าว่าสัตบุรุษทั้งต่อหน้าและลับหลัง พูดอย่างใดทำอย่างนั้น ฉันว่าผู้นั้นแลเป็นผู้สมควรขอดอกพ้อ"

ฝ่ายปุโรหิตของพระราชา ฟังพระคาถาอันเทพบุตรกล่าว จึงคิดในใจว่า คุณแม้อย่างเดียวที่เทพบุตรกล่าวมานั้นไม่มีในตัวเรา แต่ด้วยความโลภอยากให้มนุษย์ทั้งหลายเห็นว่าตนมีคุณธรรมเลิศ จึงลวงเอาดอกฟ้าจากเทพบุตร แล้วติดประดับไว้ที่ศีรษะ พอเทพบุตรทั้งสี่ละจากไปสู่สวรรคาลัยดาวดึงส์พิภพ ศีรษะของปุโรหิตก็เป็นประดุจเสียบด้วยเหล็กแหลม ปุโรหิตเจ็บปวดวิ่งวุ่นไปมาเพราะผลแห่งการกล่าวมุสาแห่งตน องค์พระราชามีพระทัยกรุณาสงสารปุโรหิต ครั้นล่วงไปเจ็ดวันจึงทรงบัญชาให้มีมหรสพอีก เทพบุตรทั้งสี่ลงมาชมมหรสพอีกดังเดิม พระราชาจึงให้นำปุโรหิตมาขอโทษเทพบุตร น่ายินดีเทพบุตรทั้งสี่ยกโทษให้ปุโรหิตผู้กล่าวมุสาอย่างง่ายดาย นำดอกฟ้าออกจากศีรษะของปุโรหิต แล้วเหาะกลับลับคลองจักษุของมนุษย์ไปยังวิมานแห่งตน ๆ ในดาวดึงส์พิภพแล

เรื่องมีคติ ๒

ร.ต. สัมฤทธิ์ คมขำ
อนุศาสนาจารย์ศูนย์สงครามพิเศษ

อดีตกาลนานมาแล้ว พระราชาพระองค์หนึ่งทรงพระนามว่ากิตวาสะ ครองราชย์ในพระนครพาราณสี ทรงมีพระโอรสพระนามว่าทุฏฐกุมาร ในกาลที่โอรสนั้นประสูติจากครรภ์โหรหลวงทำนายไว้ว่า พระราชโอรสพระองค์นี้จะสิ้นพระชนม์เพราะไม่ได้น้ำที่ควรดื่ม ครั้นพระโอรสเจริญวัยพระราชบิดาทรงรับสั่งให้สร้างพระโบกขรณีไว้ที่ประตูพระนครทั้งสี่ด้าน ด้วยทรงบริวิตกว่าพระโอรสของพระองค์จะไม่ได้น้ำที่ควรดื่ม ให้ทำปะรำไว้ในที่ทั้งหลายมีทางสี่แพร่งเป็นต้น

ภายหลังวันหนึ่ง ซึ่งเป็นกาลที่พระราชโอรสเจริญวัยแล้ว และพระราชบิดาทรงตั้งไว้ในตำแหน่งอุปราช วันนั้นพระอุปราชได้เสด็จประพาสอุทยานแต่เช้าตรู่ มีหมู่บริวารตามเสด็จพร้อมพรั่ง ทอดพระเนตรเห็นพระปัจเจกพุทธเจ้ารูปหนึ่ง ซึ่งอยู่ในระหว่างภิกขาจาร เหล่าผู้ตามเสด็จเห็นเข้าแล้วต่างนมัสการ ประคองอัญชลีอย่างนอบน้อมด้วยแรงแห่งศรัทธาในดวงกมล ฝ่ายองค์อุปราชทุฏฐราชกุมาร เห็นเหล่าบริวารทำนมัสการดังนั้น ก็พลันกริ้วดำริในพระทัยว่า ชนเหล่านี้แม้มากับด้วยเรายังผ่าทำอัญชลีพระสมณะหัวโล้นรูปนี้ จึงเสด็จลงจากหลังหัตถีเสด็จตรงไปรับบาตรจากหัตถ์ของพระปัจเจกพุทธเจ้า แล้วทรงเหวี่ยงบาตรลงยังพื้นดินซ้ำทรงกระทืบส่ง ยังบาตรและภัตรในบาตรให้กระจุยกระจายแทบว่าจะเป็นจุณ องค์พระปัจเจกพุทธะมีมนะสงบนิ่ง แลดูอาการกระทำของทุฏฐอุปราชพลางดำริว่า "ผู้นี้ทำความฉิบหายใหญ่เสียแล้ว"

ทุฏฐอุปราชกระทำกรรมชั่วดังนั้นแล้ว ตรัสว่า "สมณะ, ข้าพเจ้าเป็นโอรสของพระเจ้ากิตวาสะ โดยมีชื่อว่าทุฏฐกุมาร ท่านแม้โกรธแล้วแลดูข้าพเจ้าก็สักแต่ว่าลืมตาดู จักกระทำอะไรแก่ข้าพเจ้าได้" พระปัจเจกพุทธเจ้าไม่ได้บริโภคภัตรในวันนั้นเหาะไปที่อยู่แห่งตน ณ เงื้อมเขามีชื่อว่านันทมูลกะ ในบัดนั้นนั่นเองกรรมชั่วได้แสดงผลแก่ทุฏฐอุปราชในทันที ท้าวเธอมีอาการเร่าร้อนเป็นกำลัง จึงประทับนั่ง ณ บริเวณสถานที่นั้นโดยมีความประสงค์จะดื่มน้ำ แต่น้ำหามีไม่ ท้าวเธอกระหายเป็นกำลังยากที่จะทนทาน ประทับนั่งทนทุกข์อยู่นานก็ทำกาลกิริยาไปบังเกิดในนรกชื่ออเวจี

ผู้กระทำกรรมชั่ว ประทุษร้ายต่อผู้ไม่ประทุษร้ายตอบย่อมเดือดร้อนเสมอ บัณฑิตผู้ฉลาดย่อมไม่กระทำกรรมเห็นปานนี้ ▲

เรื่องมีคติ ๓

ร.ต. สัมฤทธิ์ คมขำ

อนุศาสนาจารย์ศูนย์สงครามพิเศษ

□

กาลครั้งหนึ่ง ณ กรุงเวสาลี ประเทศอินเดีย ยังมีช่างกัลบกผู้หนึ่งซึ่งเป็นผู้มีศรัทธาเลื่อมใสในพระบวรพุทธศาสนา สมาทานศีลและถึงพระรัตนตรัยเป็นที่พึ่งอยู่เสมอมา มีหน้าที่โดยเฉพาะ คือปลงพระมัสสุและแต่งพระเกศาประจำองค์พระราชาและเหล่าอิสสริยชนประจำราชสำนัก วันหนึ่งออกจากบ้านไปทำงานในพระราชวังได้นำบุตรชายของตนไปด้วย บุตรชายของเขาเข้าไปในวังก็บังเอิญเหลือบไปพบเจ้าหญิงลิจฉวีองค์หนึ่ง ผู้ประดับตกแต่งดีแล้วด้วยอาภรณ์ ดูงดงามประดุจดังนางเทพอัปสร ทำให้ชายหนุ่มรุ่มร้อนในหัวใจเป็นกำลัง เพราะพลังแห่งความรักซึ่งเกิดขึ้นในบัดนั้น ครั้นกลับถึงบ้านแห่งตนแล้ว ชายหนุ่มบุตรช่างกัลบกเดินคอตกเข้าสู่ห้องเป็นที่นอน นอนรำพึงคิดถึงแต่เจ้าหญิงลิจฉวีพระองค์นั้น ตัดขาดอาหารทุกอย่างไม่ยอมบริโภค

ช่างกัลบกผู้บิดาทราบเหตุความเป็นไปของเรื่อง กล่าวกับเขาว่า ลูกเอ๋ย, เจ้าอย่าพอใจในเรื่องที่ไม่เป็นเรื่อง ตัวเจ้าเป็นคนตระกูลต่ำ เป็นเพียงบุตรช่างกัลบกผู้หนึ่งซึ่งทำงานในพระราชสำนัก อันการจะได้เจ้าหญิงลิจฉวีที่เป็นถึงพระราชธิดาผู้สมบูรณ์ด้วยพระชาติเห็นปานฉะนั้นอย่าหวังเลย เจ้าหญิงหาสมควรแก่เจ้าไม่ เปลี่ยนใจเสียเถิดลูกรัก พ่อจักหาหญิงอื่นผู้เหมาะสมกับเจ้าให้เป็นภรรยา เขาไม่เชื่อฟังคำของบิดา ไม่สามารถหักห้ามใจของตนได้แม้เพียงครู่หนึ่ง จึงซูบผอมลงตามลำดับเพราะตัดขาดจากภัตร ที่สุดก็ทำกาละอย่างน่าเวทนา.

เรื่องนี้สอนให้รู้ว่าการอยากได้สิ่งที่ตนไม่พึงได้นั้น รังแต่จะก่อทุกข์ให้เป็นทับทวี อันจิตใจที่ปราศจากการควบคุมบ่อย ๆ มักแล่นไปนอกทางจนสายที่จะควบคุมดังนี้แล ■

เรื่องมีคติ ๔

ร.ต. สัมฤทธิ์ ลมขำ

อนุศาสนาจารย์ศูนย์สงครามพิเศษ

กาลครั้งหนึ่ง ซึ่งนานมาแล้ว พระโพธิสัตว์บังเกิดเป็นเศรษฐี มีทรัพย์ ๔๐ โกฏิ เป็นผู้ยินดีในการทำบุญมีทานเป็นต้น ด้วยผลบุญนั้น ครั้นถึงแก่กรรมไปก็เกิดเป็นท้าวสักกเทวราชในสรวงสวรรค์ บันเทิงกับสมบัติทิพย์มีความสุขเป็นอยู่ กาลก่อนตายพระโพธิสัตว์มีบุตรชายอยู่เพียงคนเดียว เมื่อบิดาทำกาละไปแล้ว ชายหนุ่มให้ช่างทำปะรำแล้วฉลองด้วยมหรสพหลายอย่าง ตัวเองดื่มสุราเต็มที่ แลให้เงินแก่คนทั้งหลายผู้กระทำการโลดเต้น การระบำฟ้อนรำและขับร้องเป็นต้น ด้วยเหตุเพียงเท่านี้ อยู่ต่อมาบุตรชายเศรษฐีก็กลายเป็นนักเลงหญิงนักเลงสุรา หาความสำราญไปวันหนึ่ง ๆ ถึงความเป็นผู้ประมาท หมกมุ่นอยู่ด้วยการร่ำสุราและการมหรสพ พบปะเพื่อนฝูงดื่มกินจนสิ้นทรัพย์ไปทั้ง ๔๐ โกฏิ ซึ่งเป็นทุนเดิมตกทอดมาจากบิดา ต่อกาลไม่นานนัก เขากลายเป็นคนตกยากลำบากทั้งกายใจ เที่ยวไปอย่างคนอนาถา ผ้านุ่งขาดปราศจากผู้ เหลียวแล

พระโพธิสัตว์บิดาของเขา ซึ่งบัดนี้บังเกิดเป็นท้าวสักกะมีความสุขอยู่ในแดนสวรรค์ ทราบความเป็นไปของบุตร จึงเหาะลงจากสวรรค์ เพราะความรักในบุตรแห่งตน โดยนำหม้อใบหนึ่งมามอบให้บุตรนั้น ด้วยกล่าวว่า "นี่พ่อ หม้อนี้มีความวิเศษ เป็นเหตุให้เกิดสมบัติที่ปรารถนาได้ดังใจ หม้อนี้จะไม่แตกด้วยประการใด เจ้าจงรักษาไว้ด้วยประการนั้น อันตัวพ่อนี้มีความรักในเจ้าจึงนำมาให้" กล่าวเพียงเท่านี้ก็เหาะกลับขึ้นสู่ที่อยู่แห่งตนในแดนสวรรค์ที่สุขสงบ แม้อย่างนั้นชายหนุ่มก็ไม่ดีขึ้น คงเที่ยวดื่มสุราไม่ลดละเพิ่มความมัวเมามาย กลายเป็นผู้ประมาทดังเมื่อก่อน สัญจรไปไม่เลือกที่ วันหนึ่งเมื่อกินเหล้าเมาแล้ว เขาโยนหม้อที่บิดามอบให้ขึ้นไปในอากาศและวิ่งรับไว้เมื่อมันตกลงมา ในไม่ช้าเขาก็พลาด มิอาจรับหม้อไว้ได้ เหตุเพราะเซถลาไปเสียข้างหนึ่งด้วยความเมา หม้อจึงตกลงกระทบพื้นแตกเป็นเสี่ยงๆเพียงเท่านี้ เขาก็เป็นคนเข็ญใจอีกวาระหนึ่ง ถึงความลำบากแม้ยิ่งกว่าเดิม แต่นั่นก็เป็นความผิดของผู้ทำความผิด เขาเที่ยวขอทานไม่นานก็ทำกาละ

คนที่ไม่ปกครองตนเองนั้น ไม่มีใครปกครองเขาได้ แม้จะให้สมบัติวิเศษใด ๆ ผู้ไม่รู้จักปกครองตนเองก็จะทำลายไปสิ้น ■

ประเภทอาหารคาว

● ● ●

๑. ขนมจีนน้ำพริก

ส่วนผสม กะทิค่นกลาง ๆ ๖ ถ้วย (มะพร้าวประมาณ ๑ กิโล) กุ้งน้ำจืด ๑/๒ กิโล (ปอกล้างสอาด) ถั่วเขียวคั่วให้เกรียมเราะแตก ๒ ซีก ผั่ดให้เปลือกออกให้สอาด แล้วโม่ละเอียดคยิบ ๓/๔ ถ้วย หัวหอมเผาล้างน้ำลอกเปลือก ๑/๒ ถ้วย กระเทียมเผา ล้างน้ำลอกเปลือก ๑/๔ ถ้วย ข่าเผาล้างสอาดหั่นฝอย ๑ ช้อนโต๊ะ รากผักชีหั่นจนถึงต้นด้วย ๑/๔ ถ้วย น้ำตาลมะพร้าวหรือตะโหนด ๑—๑ ๑/๒ ถ้วย น้ำปลา ๓/๔ ถ้วย น้ำส้มมะขามปนน้ำมะนาวและน้ำมะกรูด ๓/๔ ถ้วย ระกำฝานเอาแต่เนื้อ ๑/๔ ถ้วย น้ำมันมะพร้าวเคี่ยวใหม่ ๆ ๓/๔ ถ้วย กระเทียมปอกหั่นตามขวางกลีบ ๑/๒ ถ้วย ผักชีใช้ใบและต้นหั่นหยาบ ๆ ๑/๒ ถ้วย พริกบ่นดี ๆ ๑ ช้อนโต๊ะ

วิธีทำ เคี่ยวกะทิให้เหลือประมาณ ๔ ถ้วย ต้มกุ้งในกะทิ ขณะกำลังเคี่ยวอยู่พอสุกตักขึ้น โขลกหอม กระเทียม ข่าเผา รากผักชี ระกำ และกุ้งต้มด้วยกันจนแหลกดี ตักขึ้นแล้วละลายในกะทิ พร้อมด้วยถั่วคั่ว ใส่น้ำตาล น้ำปลา และน้ำมะขาม ชิมรสตามชอบ น้ำมันมะพร้าว ใส่กะทะตั้งไฟกลาง ๆ พอร้อนจัดใส่กระเทียมที่หั่นไว้ ลงเจียวพอเป็นสีนวล ตักขึ้นใส่พริกบ่นลงเจียวด้วย พอหอมใช้น้ำพรมลงในกะทะ ยกลงเทใส่หม้อ หั่นต้นหอม ผักชี โรยหน้า ใส่มะกรูดที่คั้นน้ำออกแล้วลงไป รับประทานกับขนมจีน

และผักบุ้ง ผัดน้ำมัน ผักกะเฉด หัวปลี พริกแห้งทอดกรอบ

๒. ปลาแนม

เครื่องปรุง ข้าวคั่วโม่แล้ว ๑ ถ้วย ปลาช่อนย่าง ๑ ตัว หนังหมูต้มหั่นฝอย ๑/๒ ถ้วย ล้างให้สอาดด้วยน้ำมะนาว มันหมูแข็ง ๒ ช้อนโต๊ะ ข่าอ่อนเผาไฟหั่นและโขลก ๑/๒ ช้อนโต๊ะ กระเทียมดองซอย ๑ ช้อนโต๊ะ ผิวส้มซ่าหั่นฝอย ๑/๒ ช้อนโต๊ะ น้ำส้มซ่า มะนาว เกลือ น้ำตาลผสมคลุกรสตามชอบ ถั่วลิสงประมาณ ๓ ช้อนโต๊ะ คลุกรวมกัน

วิธีทำ เอาของที่เตรียมไว้คลุกรวมกัน กระเทียมดอง ส้มซ่าโรยหน้า

๓. ห่อหมกมะพร้าวอ่อน

มะพร้าวอ่อน ๒ ผล เนื้อปลา พุงปลา หัวกะทิ ๓ ช้อนโต๊ะ ไข่เป็ด ๑ ฟอง กะทิค่น ๆ

วิธีทำ พริกแห้ง ข่า ตะไคร้ ผิวมะกรูด รากผักชี หอม กระเทียม ใส่ถั่วลิสงคั่ว โขลกให้ละเอียด ใส่กะปิลงโขลกให้เข้ากัน
คั้นกะทิไว้ ๑ ช้อนโต๊ะ แล้วคั้นด้วยน้ำมะพร้าวค่น ๆ ประมาณเท่าจำนวนเนื้อปลา เสร็จแล้ว ใส่มะพร้าวนึ่งให้สุก

๔. แกงจืดข้าวโพดกับไก่

เครื่องปรุง ไก่ ๑ ซีก แฮมสุก ๒ ชิ้นสับละเอียด ไข่ขาว ๒ ฟอง แป้งข้าวโพด ๑ ช้อนโต๊ะ เกลือป่น ๑/๔ ช้อนชา ขิง ๑/๔ ช้อนโต๊ะ (เหล้าขาว ๑/๒ ช้อนโต๊ะ ถ้ามี) ข้าวโพดกำลังรับประทานได้ ๓ ฝัก

ปอกเปลือกแล้วฝานเอาแต่เมล็ด ต้มให้เดือด เนื้อไก่ฉีกเป็นชิ้น ๆ ผสมกับเครื่องปรุงอื่น ๆ ใส่หม้อทิ้งไว้ ๓ นาที ก่อนรับประทานใส่แฮมสุก

๕. ฮังกาเรียนกูราช

เนื้อสันนอก ๑ กิโล หั่นสี่เหลี่ยมใหญ่ ๆ เคล้าเกลือ พริกไทย แล้วโรยแป้งสาลี ๒ ช้อนโต๊ะ น้ำซุปเนื้อ ๕ ถ้วย หอมใหญ่ ๑ หัว พริกป่น ๑ ช้อนชา พริกหยวกฝรั่ง (เพอเมนโต) ๓ เม็ด เห็ดสดหรือเห็ดกระป๋อง ๑/๒ ถ้วย เนยสำหรับทอดเนื้อ และผักพอควร

วิธีทำ เอาเนื้อที่เคล้าพริกไทย, เกลือ, แป้ง ใส่กะทะทอด พอเหลืองตักใส่หม้อ แล้วเติมน้ำซุปทั้ง ๕ ถ้วย เคี่ยวด้วยไฟอ่อน ๆ ระหว่างนั้นปอกหอมใหญ่ผ่าสี่ เอากะทะผัดกับเนยจนหอมใส ใส่พริกป่นลงผัดด้วยนิดหน่อย แล้วใส่ซอสมะเขือเทศ ผัดซอสจนแตกมัน จึงเทใส่หม้อเนื้อที่เคี่ยวคนให้เข้ากันดี เคี่ยวต่อไปอีกหนึ่งชั่วโมง

ผ่าพริกหยวกเป็น ๔ ชิ้น แกะเม็ดออกให้หมด ใส่เห็ดกระป๋องลงผัดกับเนยใส่ลงในหม้อเนื้อ

๖. สตูไก่ง่าย ๆ

เครื่องปรุง ไก่ ๑ ซีก เกลือนิดหน่อย พริกไทย เนยเหลว

วิธีทำ ล้างไก่ให้สะอาด เอาเกลือ พริกไทย ทาไก่ให้ทั่ว แล้วเอาลงทอดด้วยน้ำมันหมูจนเหลือง เสร็จแล้วเติมน้ำลงไป ๑ ๑/๒ ถ้วยแกง ปิดฝาทิ้งไว้จนน้ำงวด เอาช่อมจิ้มดูเนื้อไก่เปื่อยแล้วใช้ได้ ตักน้ำไก่ออกใส่ชามไว้ ยกกะทะลง เอาเนยเหลวละลาย แล้วผสมกับแป้งสาลี ๑ ช้อนโต๊ะ เข้ากันแล้ว ค่อย ๆ ตักน้ำไก่หยอดจนละลายทั่ว เป็นน้ำเกรวี่ราดไก่ ตั้งไฟอีกครั้งหนึ่งยกลงได้ ทำอย่างนี้ รับประทานกับข้าวก็ได้ ถ้าชอบผักจะใส่มันฝรั่งกับถั่วลันเตา

๗. ข้าวตังหน้าตั้ง

เนื้อหมูแกมมัน ๑/๔ ถ้วย กุ้ง ๑/๔ ถ้วย ถั่วลิสงคั่ว ๑/๔ ถ้วย หอมเล็ก ๑/๔ ถ้วย มะพร้าว ๑/๒ กิโล น้ำตาล ๑/๔ ช้อนโต๊ะ น้ำปลาดี

ข้าวตังหรือข้าวเกรียบกุ้ง น้ำมันสำหรับทอด มะพร้าวคั้นเอาแต่หัวกะทิค่น ๆ ๒ ถ้วย เนื้อหมูล้างแล้ว หั่นเป็นชิ้นสี่เหลี่ยมเล็ก ๆ หรือสับละเอียด กุ้งล้างแล้วหั่นเป็นชิ้นสี่เหลี่ยมเล็ก ๆ ถั่วลิสงคั่ว โขลกให้ละเอียด หอมหั่นเป็นชิ้นเล็ก ๆ

กะทิตั้งไฟอย่าให้เป็นเม็ด พอเดือดใส่เนื้อหมู กุ้ง ถั่วลิสง หอมเล็กและน้ำปลา น้ำตาล ชิมให้มีรสหวานเค็ม ใส่พริกชี้ฟ้า รับประทานกับข้าวตัง หรือข้าวเกรียบ

(บางคนชอบใส่น้ำมะขามเปียกใส่ด้วยก็ได้)

□ □ □

ประเภทของหวาน

๑. ขนมปลากริม-ไข่เต่า

เครื่องปรุง แป้งข้าวจ้าว ๒ ถ้วย แป้งมันร่อนแล้ว ๑/๔ ถ้วย น้ำปูนใสต้มเดือด ๒/๓ ถ้วย ร่อนแป้งทั้ง ๒ ชนิดเข้าด้วยกัน เทน้ำเดือดลงในแป้ง ใช้ช้อนไม้คน แล้วนวดจนเข้ากันดี

วิธีทำ ขนมปลากริม ปั้นแป้งที่เตรียมไว้เป็นตัวเล็ก ๆ หัวท้ายแหลมประมาณ ๑ ๑/๒ นิ้ว ต้มในน้ำเดือด จนสุกดี ตักขึ้นล้างน้ำเย็น แล้วพักไว้ น้ำตาลมะพร้าว ๑/๒ ถ้วย ละลายกับกะทิค่น ๆ กรองด้วยผ้ากรอง ตั้งไฟ พอเดือดจึงใส่แป้งที่ต้มไว้ เดือดยกลง

ขนมไข่เต่า ปั้นแป้งที่เตรียมไว้เป็นรูปรีเล็ก ๆ ขนาดยาว ๑/๒ นิ้ว แล้วต้มเช่นเดียวกับขนมปลากริม กะทิค่นกลาง ๆ ๒ ถ้วย ตั้งไฟ พอเดือด จึงใส่แป้งที่ต้มไว้ เดือดทั่ว แล้วใส่เกลือ ๑ ช้อนชา ยกลง

๒. ขนมอลัว

เครื่องปรุง แป้งข้าวเหนียว แป้งสาลีอย่างละ ๒ ส่วน แป้งถั่ว ๑ ส่วน มะพร้าว ๒ ส่วน น้ำตาล ๖ ส่วน.

วิธีทำ เคี่ยวน้ำตาลให้เป็นยางมะตูมอ่อน นวดแป้งทั้งสามด้วยหางกะทิ ให้ละลายคน ๆ ค่อย ๆ ใส่ลงกวนในน้ำตาลคล้ายแป้งเปียก ค่น ๆ กวนพอสุกดี แล้วใส่หัวกะทิ กวนสักครู่ยกลง ใส่น้ำหอมนิดหน่อย พอหอมแล้วตักหยอดให้คล้ายดินสอพอง แล้วตากแดด.

๓. ขนมหม้อแกงเม็ดบัว

เครื่องปรุง ไข่เป็ด ๕ ฟอง น้ำตาลปึก ๑ ถ้วย (ควรใช้น้ำตาลปึกที่มาจากเมืองเพ็ชรบุรี) กะทิข้นค่น ๆ ๑ ถ้วย หอมเล็ก ๕ หัว เม็ดบัวต้มโขลก ๑/๒ ถ้วย น้ำมันหมูนิดหน่อย

วิธีทำ ผสมไข่กับน้ำตาล กะทิตีเรื่อย ๆ ไป แล้วใส่เม็ดบัว ตีให้เข้ากัน กรองด้วยกระชอน เอาน้ำมันหมูทาถาด เทไข่ที่กรองลงค่อนถาด นำไปอบอย่าให้ไฟแรงไป พอขนมเดือดใส่ไฟบน เมื่อหน้าเหลืองใช้ไม้แทงดู ถ้าไม่ติดไม้ ขนมสุก.

๔. ขนมเทียนสลัดงา

เครื่องปรุง มะพร้าวขูด ๑ ๑/๒ ถ้วย น้ำตาลทรายขาว ๑ ๑/๒ ถ้วย น้ำ ๑/๔ ถ้วย แป้งข้าวเหนียว ๑ ๑/๒ ถ้วย น้ำตาลเชื่อมใช้สำหรับแตะมือเวลาหยิบแป้ง งาขาวประมาณ ๑ ถ้วย คั่วให้เหลืองแล้วบุบพอแตก.

วิธีทำ มะพร้าว น้ำตาลทราย น้ำใส่กะทะทอง ใช้มือนวดไปประมาณ ๓ นาที ยกขึ้นตั้งไฟอ่อน ๆ กวนจนเหนียว ยกลงปั้นได้

น้ำลอยดอกมะลิ หรือน้ำเปล่า ๑/๔ ถ้วย น้ำตาลทราย ๒ ช้อนโต๊ะ ผสมกัน ใส่ลงในแป้งนวดให้เข้ากัน ใส่ชามใส่ลังถึง นึ่งประมาณ ๓๐ นาที ยกลงทิ้งไว้ให้เย็น

งาใส่ถาดหรือจานแบน ๆ ปั้นหน้ากะฉีกเป็นก้อนกลม ๆ เล็ก ๆ ใบตองเจียนเป็นรูปกลม ประมาณ ๔ ๑/๒ นิ้ว เอามือแตะน้ำเชื่อม หยิบแป้งที่นึ่งแล้วโตขนาดพอหุ้มไส้ ใช้นิ้วคลึงให้กลม เกลือกงาให้ทั่วห่อใบตองชั้นเดียว.

๕. ขนมบ้าบิ่นสำปะหลัง

เครื่องปรุง มันสำปะหลังอ่อน ๆ สีกับกระต่ายจีน ๒ ถ้วยชา มะพร้าวขูดปอกผิว ๑ ๑/๒ ถ้วยชา หัวกะทิ ๑ ถ้วยชา น้ำตาลทรายขาวเม็ดใหญ่ ๑ ถ้วยชา น้ำดอกมะลิ กระดังงา

วิธีทำ ล้างมันลอกเปลือกออกสีกระต่ายจีนตามกำหนด คั้นหัวกะทิด้วยน้ำลอยดอกมะลิ กระดังงาค่น ๆ ๑ ถ้วยชา ผสมมัน มะพร้าวขูด หัวกะทิ ลงในกะทะทอง ยกขึ้นตั้งไฟกวนจนสุก ถ้าแห้งมากไปก็เจือน้ำดอกมะลิพอควร เลือกน้ำตาลให้สอาด เทลงกวนจนละลายเข้าด้วยกัน ค่นดียกลง

ใช้น้ำมันมะพร้าวเจียวใหม่ ๆ หรือน้ำมันหมูเจียวใหม่ ๆ ทาถาดหรือพิมพ์ เทมันลงในถาด หรือหยอดพิมพ์ให้เกือบเต็มหมด ผิงไฟล่างไฟบน ให้เหลืองจัด หรือจะเข้าเตาอบก็ได้ รับประทานไม่หมด เก็บค้างคืนได้ไม่เสีย.

๖. ตะโก้แห้ว

เครื่องปรุง แป้งข้าวจ้าว ๑/๒ ถ้วย แป้งท้าวยายม่อม ๑/๒ ถ้วย น้ำตาลทราย ๑ ๑/๒ ถ้วย แห้วจีน ๑๒ หัว น้ำดอกไม้สด ๔ ถ้วย กะทิค่น ๆ ๒ ถ้วย แป้งข้าวจ้าวสำหรับทำหน้า ๖ ช้อนโต๊ะ เกลือ ๓/๔ ช้อนชา

วิธีทำ ๑. น้ำตาลกับน้ำดอกไม้สด ๑ ถ้วย ตั้งไฟให้เดือด แล้วกรองด้วยผ้าขาวบาง

๒. แห้วปอกเปลือกแล้วหั่นเป็นชิ้นเล็ก ๆ

๓. ผสมแป้งกับน้ำดอกไม้สด น้ำตาล แล้วใส่กะทะ ตั้งไฟ กวนจนค่น จึงใส่แห้วกวนไปด้วย จนกระทั่งค่นเหนียวอยู่กับที่ จึงตักใส่กะทะใบตองเล็ก ๆ

๔. เอาแป้งข้าวจ้าวละลายกับกะทิใส่เกลือ แล้วใส่หม้อตั้งไฟคนให้สุกค่น จึงตักหยอดหน้าตะโก้ ที่เตรียมไว้นั้น.

๗. ข้าวยาคู

เครื่องปรุง ข้าวอ่อนพอเป็นน้ำมัน ๒ ถ้วย หัวกะทิ ๑/๒ ถ้วย แป้งถั่ว ๑ ช้อนโต๊ะ น้ำตาลทราย ๑/๒ ถ้วย เกลือป่น ๑/๒ ช้อนชา น้ำลอยดอกมะลิ ๑ ถ้วย เตยหอม ๒ ใบ โขลกละเอียด คั้นน้ำ ๑/๒ ถ้วย

วิธีทำ เด็ดข้าวล้างน้ำ โขลกให้ละเอียด เอาน้ำลอยดอกมะลิ ๑/๒ ถ้วย ละลายกรองให้ละเอียด ใส่กะทะทองใส่แป้งถั่ว ๑ ช้อนโต๊ะ น้ำเตยหอมด้วย ยกขึ้นตั้งไฟ คนให้ค่น ใส่น้ำตาลทราย ๑/๒ ถ้วย คนไปจนน้ำตาลละลาย ยกลง หัวกะทิ ๑/๒ ถ้วย แป้งข้าวจ้าว ๑ ช้อนหวาน เกลือป่น ๑/๒ ช้อนชา ผสมกวนให้สุก เป็นหน้าข้าวยาคู

ตักข้าวยาคู ใส่พิมพ์ค่อนพิมพ์ แล้วตักหน้าใส่พอเต็มพิมพ์ เข้าตู้เย็น เวลารับประทาน แคะออกจากพิมพ์ใส่จานแก้ว.

□ ❀ □

ยักษ์ใหญ่อาละวาด

ร.ต. สัมฤทธิ์ คมขำ

อนุศาสนาจารย์ศูนย์สงครามพิเศษ

เคยอ่านเรื่องยักษ์ในหนังสือการ์ตูนบ่อย ๆ และเคยดูหนังการ์ตูนบ่อย ๆ ตัวผู้แสดงแต่ละคนในเรื่องการ์ตูน มีความสามารถสูงมาก จนมนุษย์ไม่สามารถจะแสดงตามได้ ตัวการ์ตูนวิ่งไปชนต้นไม้ท้องแตกตูม มีคนวิ่งกรูกันออกมาจากท้องเป็นทิวแถว เศษหนังเศษกระดูกของการ์ตูนกลายเป็นคนไปหมด ยิ่งการ์ตูนในหนังสือที่เด็กอ่านเล่นด้วยแล้ว มีอภินิหารน่าทึ่งไม่แพ้ยักษ์ในเรื่องเดียวกัน ยักษ์ในเรื่องผู้เขียนรูปมักเขียนให้มีท่าทางน่ากลัว รูปร่างใหญ่โตสูงเท่ายอดเขา ขนตามลำตัวแต่ละเส้นเท่ากับต้นตาลตามท้องทุ่งแถวจังหวัดนครปฐม เวลาโกรธยักษ์ยกขุนเขาทุ่มได้สบาย พิลึกอะไรอย่างนั้นก็ไม่รู้ จะให้เรื่องสนุกก็เขียนให้คนกับยักษ์สู้กัน สู้จริง ๆ ไม่ใช่แกล้งสู้ คนตัวเล็กก็ต้องสู้ยักษ์เพราะคนเขียนเรื่องเขียนให้สู้ ถอยไม่ได้ ยักษ์ยกหินทุ่มมาเขียนให้คนวิ่งลอดขายักษ์ไปอยู่ข้างหลังเสีย เท่านั้นก็สิ้นเรื่อง ยักษ์ทำอะไรไม่ได้ การสู้ระหว่างยักษ์กับคนเป็นไปอย่างน่าดู ปรากฏว่าฝุ่นตลบอยู่สามเดือนจึงได้จางหายไป ทั้งนี้ก็เพราะความรุนแรงของการต่อสู้ ตอนสุดท้ายเขียนให้คนกระโดดเอานิ้ววิเศษจิ้มตายักษ์พรวดเข้าไป ยักษ์ใหญ่ร้องโอ๊กดังสนั่นหวั่นไหว เสียงร้องของยักษ์ทำให้ก้อนเมฆล่วงลงสู่พื้นดินเป็นห่าฝน ทับหัวคนตายแปดแสนคน ยักษ์ก็สิ้นชื่อนอนตายแผ่สองสลึง เมื่อยักษ์ตายแล้วมนุษย์ปีนขึ้นไปตามลำตัวปรากฏว่าใช้เวลาสองเดือนครึ่งจึงปีนขึ้นไปถึงสะดือของยักษ์ได้ คิดดูเอาเถอะว่าตัวใหญ่ขนาดไหน ถ้าเขียนให้ยักษ์ตัวเล็กความเก่งกล้าสามารถของมนุษย์ก็จะไม่เด่นชัด ต้อง

ให้ยักษ์ตัวใหญ่ ๆ ให้มนุษย์ตัวเล็ก ๆ และให้มนุษย์เป็นฝ่ายชนะ เด็ก ๆ อ่านแล้วชอบใจนักที่คนชนะยักษ์ นั่นเป็นเรื่องของคนชนะยักษ์ในหนังสือการ์ตูนหรือในหนังเรื่องการ์ตูน

ส่วนยักษ์ที่กำลังพูดถึงนี้ ใครไปปะทะเข้าเสร็จทุกราย ไม่ใช่เรื่องของเด็กจะมาอ่านสนุกสนาน เป็นเรื่องของผู้ใหญ่จะต้องขบคิด ผืนปฐพีเกลื่อนไปด้วยหลุมฝังศพและเชิงตะกอนก็ด้วยพลานุภาพและเดชของจ้าวยักษ์ตัวนี้ ประชากรของโลกมีใบหน้านองด้วยน้ำตามิว่างเว้นเป็นเพราะยักษ์ตัวนี้เที่ยวอาละวาด มันคืออะไรกัน ทำไมจึงโหดเหี้ยมทารุณถึงเพียงนี้ เป็นธรรมดาของยักษ์ต้องโหดเหี้ยมขืนไม่โหดเหี้ยมก็เสียชื่อยักษ์ ยักษ์ตัวนี้มิใช่อะไรอื่นเลย มันคือความตายนั่นเอง ความตายซึ่งคร่าชีวิตของมวลมนุษย์ทั่วแดนดิน มิเว้นแม้วันเดียว ไม่ทิศเหนือก็ทิศใต้จะต้องมียักษ์ตัวนี้กินคน ปัญหาอยู่ที่ว่าเราจะสู้ยักษ์หรือจะหนี ถ้าสู้จะสู้อย่างไร ถ้าหนีจะหนีไปไหน คือสัตว์บางอย่างถ้าเราสู้มันเราก็ชนะและมันหนีไม่สู้เรา ยกตัวอย่างถ้าสุนัขดุตัวเดียววิ่งเข้าใส่เรา หากวิ่งหนีมันก็ยิ่งปรี่เข้าใส่ ตรงกันข้ามถ้าเราคว้าด้ามจอบตรงรี่เข้าใส่มันหมายจะเอาเป็นเอาตายกันจริง ๆ สุนัขจะวิ่งหน้าตั้งไม่เป็นท่า วิ่งไปประมาณสามเส้นโน่นแหละจึงจะหันหน้ามาเห่า "วิ่ง" ที่ว่านี้ไม่ใช่ผู้เขียนเคยทำมาแล้ว แต่เคยเห็นคนอื่นทำ สู้กับความตายคงไม่ง่ายอย่างนี้ ถ้าจะเสนอให้หนีความตายไปนิพพานอย่างพระพุทธเจ้าและพระสาวกผู้อรหันต์นั้น ก็เป็นการชอบ เรื่องของพระพุทธองค์และพระอรหันต์ท่านหนียักษ์ได้จริง หากจะมีผู้ใดดำเนินตามถึงขนาดหนียักษ์ได้ก็นับเป็นผู้ที่น่าเคารพและสรรเสริญ พระสาวกทั้งหลายเมื่อก่อนก็เป็นปุถุชนธรรมดา แต่ท่านเดินตามพระศาสดาจนสามารถหนีจากการตามล่าของยักษ์ไปได้ เรื่องนี้ขอยกไว้เป็นเรื่องประเสริฐที่เรายอมรับอยู่แล้ว แต่ในที่นี้จะพูดถึงการต่อสู้กับยักษ์ในแบบของคนธรรมดาคนหนึ่ง

ข้อเท็จจริงมีอยู่ว่า ไม่ว่าเราจะสู้หรือจะหนียักษ์ตัวนี้ต้องกินเราแน่ ๆ เพราะฉะนั้น มีทางเดียวที่เราจำเป็นต้องทำ คือ "สู้" ไม่หนีหน้าให้เหนื่อยเสียเวลา พระพุทธเจ้าทรงสอนให้สู้ด้วยวิธีเจริญมรณัสสติ คือระลึกถึงความตายอยู่เสมอ บางคน

แย้งว่าการสอนให้ระลึกถึงความตายเป็นเรื่องเหลวไหล ทำให้ใจหดหู่และหวาดกลัวอยู่ตลอดเวลา แต่ความจริงแล้วหาได้เป็นเช่นนั้นไม่ การพิจารณาความตายทำให้ไม่กลัวตายอย่างไร้เหตุผล คนน่าจะมีเหตุผลว่า ถึงกลัวก็ตาย ฉะนั้นถึงคราวจะตายเราต้องไม่กลัว มิได้หมายความว่าเราอยากตายอย่างออกหน้าออกตา เพียงแต่หมายความว่าหากสมควรและจำเป็นต้องตายแล้วก็ไม่ใช่เรื่องที่จะหวาดกลัว พระผู้มีพระภาคเจ้านั้น พระองค์สอนให้พิจารณาความตายโดยมุ่งมิให้เป็นคนประมาท ไม่ให้ลืมตัวถึงกับปล่อยตัวเองให้จมคลุกอยู่กับความชั่ว หรือแม้ความเพลิดเพลินต่าง ๆ จนลืมทำความดีไว้เป็นทุน ครั้นประมาทแล้ว ถึงคราวจะตายเลยกลัวกันเพราะความดีอย่างนี้ก็ยังไม่ได้ทำ อย่างนั้นก็ยังไม่ได้ทำ ซึ่งต่างกับผู้ทำดีทำประโยชน์ไว้ เป็นผู้มีดีติดตัว เมื่อถึงเวลาจะตายก็ยอมตายอย่างมีเหตุผล การยอมตายนี้เองเป็นการสู้กับยักษ์ อันความดีและความชั่วยักษ์กินไม่ได้ จะติดตามไปกับผู้ตายเหมือนเงาตามตัว ธรรมดาเงาตามตัวนั้นเวลาที่อยู่ในร่มไม้ชายคา คนเรามองไม่เห็นเงาก็ว่าเงาหายไปเสียแล้ว แต่เมื่อออกแดดเงาก็โผล่มาอีก ไม่ได้หายไปไหนเลย ความดีความชั่วนี้ก็เหมือนกัน คนจะโผล่ไปเกิดที่ไหน ชาติใดภพใด ดีชั่วจะติดตามไม่ลดละ ดีก็คือบุญ ชั่วก็คือบาป มีพระพุทธภาษิตตรัสรับรองเรื่องนี้ไว้ดังนี้

อุโภ ปุญฺญญฺจ ปาปญฺจ ยํ มจฺโจ กุรุเต อิธ ผู้จะต้องตายทำบุญและบาปทั้งสองไว้ในโลกนี้

ตํ หิ ตสฺส สกํ โหติ บุญและบาปทั้งสองนั้นย่อมเป็นของผู้นั้นแท้

ตญฺจ อาทาย คจฺฉติ ผู้นั้นต้องรับเอาบุญและบาปนั้นไปด้วย

ตญฺจสฺส อนุคํ โหติ บุญและบาปนั้นย่อมตามผู้นั้นไป

ฉายา ว อนุปายินี ประดุจเงาตามตัวฉะนั้น

ตสฺมา กเรยฺย กลฺยาณํ เพราะฉะนั้นบุคคลพึงทำกรรมดี (บุญ) ไว้

นิจยํ สมฺปรายิกํ สั่งสมไว้เป็นสะเบียงในเบื้องหน้า

ปุญฺญานิ ปรโลกสฺมึ ปติฏฺฐา โหนฺติ ปาณินํ เพราะบุญเป็นที่พึ่งของสัตว์ในโลกหน้า

ยังมีคนสมัยใหม่จำนวนไม่น้อยที่มีความเห็นว่า เรื่องการตายแล้วเกิดเป็นเรื่องหลอกเด็ก เรื่องนี้ควรคิดดูให้ดี คนขนาดพระพุทธเจ้าไม่จำเป็นต้องหลอกใคร ไม่ว่าเด็กหรือผู้ใหญ่ พระองค์ทรงสอนว่า ตราบใดยังมีตัณหาความทะยานอยากในใจ คนต้องเกิดอีกจะเกิดเป็นอะไรที่ไหนแล้วแต่กรรมที่ทำมา พระพุทธเจ้าทรงสอนไว้อีกเหมือนกันว่า

ตณฺหาทุติโย ปุริโส บุคคลผู้มีตัณหาเป็นเพื่อนสอง

ทีฆมทฺธานสํสรํ จะต้องท่องเที่ยว (ตาย–เกิด) ไปอีกนาน

อิตฺถภาวญฺญถาภาวํ สู่ความเป็นอย่างนี้และอย่างอื่น

สํสารํ นาติวตฺตติ ไม่ล่วงพ้นสงสาร (การเวียนเกิดเวียนตาย) ไปได้

โปรดสังเกตว่า ที่ว่าสู่ความเป็นอย่างนี้และอย่างอื่นนั้น หมายถึงว่าจะไปเกิดเป็นอะไรก็ได้ อาจจะมาเกิดเป็นคนมีอวัยวะร่างกายครบบริบูรณ์อย่างนี้หรือพิกลพิการก็ได้ เกิดเป็นสัตว์ก็ได้ เป็นอะไรได้ทั้งนั้นที่มีชีวิต แล้วแต่กรรมจะกำหนด หากโชคดีมาเกิดเป็นคนอีกก็มิได้หมายความว่าจะเกิดเป็นผู้มั่งมีเงินทองอย่างเดิม บางชาติอาจจนแสนจน ท่านจึงว่า "สู่ความเป็นอย่างนี้และความเป็นอย่างอื่น" ไม่มีผู้เลือกเกิดเองได้ หากเลือกเกิดได้แล้วไซร้ ไฉนเลยจะมีคนขี้เหร่หูหนวกตาบอดพิกลพิการ คงจะมีแต่คนรูปหล่อรูปงามเต็มแผ่นดิน การที่คนต่างกันทั้งฐานะสติปัญญาและรูปร่างเพราะการเลือกเกิดไม่ได้นั่นเอง กรรมเท่านั้นจะกำหนดการเกิดของคนและสัตว์โลกทั้งหลาย เห็นเหตุดังนี้บัณฑิตจึงเอาใจใส่ทำความดีไว้ เพราะตามความเป็นจริงนั้นไม่มีผู้หนียักษ์คือความตายได้

ลูก ๆ ซึ่งกำลังเป็นที่รักของมารดาบิดา หนุ่มสาวซึ่งกำลังเป็นที่รักของกันและกัน นักศึกษาซึ่งกำลังศึกษาเล่าเรียนวิชาความรู้เพื่อความเป็นคนจริง ๆ บิดามารดาผู้ให้กำเนิดและเลี้ยงดูลูก ๆ มาด้วยความรักความเมตตากรุณา ผู้เป็นที่เคารพบูชาของลูก ๆ ก็มีวายที่จะถูกยักษ์ใหญ่คือความตายกินเป็นอาหาร ไม่มีหมอผีหมอยักษ์หรือผู้วิเศษคนใดห้ามยักษ์ตัวนี้ได้ ตรงกันข้ามยักษ์จะกินผู้วิเศษนั้นเสียเอง นักรบผู้พิชิตข้าศึกมาอย่างห้าวหาญ พลเมนธนูชื่อดัง กษัตริย์ พราหมณ์หรือคนจัณฑาล

ก็ตาม ไม่มีผู้ชนะยักข์คนนี้ได้ เมื่อเกิดมาเป็นคนแล้ว จะป่วยการกล่าวไปใยถึงการห้ามความตาย แม้เพียงห้ามความแก่ก็ล้มเหลว นักพนันมวยพนันม้าที่ว่าเยี่ยม ๆ เคยกล้าพนันไหมว่า "ขอลงเดิมพันคนนี้เกิดมาแล้วไม่มีวันแก่ เขาจะเป็นคนหนุ่มอยู่อย่างนี้" ยังไม่เคยมีและยังไม่เคยเห็นใครกล้าพนันเช่นนั้น ถ้าไม่ตายเสียแต่ยังหนุ่มคนต้องแก่ชรา เอาเงินจ้างไว้เป็นล้านก็ไม่พึ่ง หากจะมีใครมาจ้างผู้เขียนว่า "ห้ามไม่ให้แก่แล้วจะให้เงินสิบล้าน" ผู้เขียนก็จะตกลงรับเอาแต่เงิน ส่วนการที่จะไม่ให้แก่นั้นเห็นจะยอมไม่ได้ ศาสนาพุทธสอนไว้ว่า น จาปิ วิตฺเตน ชรํ วิหนฺติ จะกำจัดความแก่โดยเอาทรัพย์จ้างไว้ไม่ได้ ชรูปนีตสฺส น สนฺติ ตาณา เมื่อสัตว์โลกถูกชรานำเข้าไปแล้วไม่มีผู้ป้องกัน ลูกหลาน ญาติมิตรมีเท่าไร ๆ ป้องกันไม่ได้ ขอตายแทนก็ไม่ยอม ยักข์จะกินใครคนนั้นก็ต้องตายไปก่อน ไม่ควรแย่งกันตายหรือขอตายแทนกัน ถึงบทจะตายขึ้นมาเมื่อไรโปรดอย่าห้ามให้เสียเวลา ขอให้ยึดถือคำสอนทางพระพุทธศาสนาไว้ว่า น มิยฺยมานสฺส ภวนฺติ ตาณา เมื่อสัตว์โลกจะตายไม่มีผู้ป้องกัน

พระพุทธเจ้าและพระอรหันต์สาวกท่านหนียักข์ไปแล้ว สำหรับผู้เขียนและท่านทั้งหลายควรท่องบทอาขยานไว้ให้คล่องปากว่า "เราคืออาหารของยักข์" ขอให้อยู่ในโลกดูยักข์กินคนต่อไป เดี๋ยวนี้มันกำลังหากินอยู่ที่ใดไม่สำคัญ ต่อไปมันจะกลับมากินญาติของเรา กลับมากินคนที่เราเคารพบูชา และแน่เสียยิ่งกว่าแน่แบบหนึ่งไม่มีสองก็คือว่ามันต้องกินเราด้วย ยักข์กินดะไม่เลือกหน้าขี้หิดขี้กลากยักข์กินเกลี้ยงไม่รังเกียจ จึงควรเป็นผู้ไม่ประมาทในชีวิต แล้วจะเป็นผู้กล้าให้ยักข์กินอย่างหน้าตาเฉยเชิญมากินได้เลย จะกินผู้เขียนก่อนหรือกินผู้อ่านก่อนก็สุดแล้วแต่ยักข์จะเห็นว่าใครน่าอร่อยกว่า แต่ขอบอกตรง ๆ ผู้เขียนเนื้อไม่ค่อยจะอร่อย จำเป็นเมื่อไรสู้ยักข์และสู้จริง ๆ ไม่อยู่ก็ไป และวันนั้นแหละคนอื่นเขาก็จะได้ดูยักข์กินเรา แต่ก็ไม่เสียหายอะไรเพราะเราก็ดูยักข์กินคนอื่นมามากแล้ว กินเราเสียบ้างก็ดีเหมือนกัน

พระพุทธเจ้าทรงสอนให้ระลึกถึงความตาย เพื่อมิให้ประมาทลืมตัวลืมตาย กับให้ทำความดีไว้ดังที่กล่าวมาแล้ว ชาวพุทธจึงควรมีชีวิตอยู่อย่างไม่ลืมตัว หากจะมีผู้ใดอวยพรให้ว่า "ขอให้ท่านมีอายุยืนชั่วฟ้าดินสลาย" ให้ถือเพียงว่าเป็นความหวังดีของผู้นั้น อย่าได้หลงเชื่อว่าตนจะมีชีวิตอยู่ได้อย่างนั้นจริง ๆ ตามที่เคยได้เห็นมา ผู้ได้รับพรเช่นนั้นตายก่อนฟ้าทุกราย ไม่เคยเห็นมีผู้ตายพร้อมฟ้าได้สักรายเดียว ฟ้าก็ยังอยู่ดินก็ยังไม่สลาย จะตายก่อนฟ้าหรือตายพร้อมฟ้าพร้อมดินไม่สำคัญ ขอเพียงทำตัวให้เป็นประโยชน์ เรื่องตายเป็นของธรรมดาเรามีสิทธิ์ที่จะตายได้ มีเหตุสมควรเมื่อไรขอให้พวกเราพร้อมเต็มที่ โปรดอย่าพากันวิ่งหนียักษ์ ถึงวิ่งก็เสียแรงเปล่าและคงวิ่งไม่ไหวเพราะจะตายอยู่แล้ว ●

นานาภาษิต

รวบรวมโดย .... ณ . เณร

"อันยศศักดิ์ ชื่อเสียง เพียงความฝัน
แลรูปโฉม โนมพรรณ ฉันบุปผา
แม้ชีวิต คิดหมาย เหมือนสายฟ้า
อนิจจา ...... ใดมี จีรังกาล
เราเจ็บตาย ว่ายเวียน เพียรเกิดแก่
จะหาแน่ นอนไฉน ในสังขาร
คือรังโร-- คาพาธิ์ พยาธิ์ราน
สิ้นลมปราณ แล้วก็หมด รสโลกีย์
มนุษย์หนอ ก่อกาย เพื่อหมายกอปร์
กุศลชอบ กันเถิด ประเสริฐศรี
ชีวิตนั้น สั้นน้อย กว่าร้อยปี
คุณความดี เร่งกระทำ ไม่ลำเค็ญ"

□

มวลชนมีจิตไร้ ราคะ
ใจบ่มีโทสะ ซ่อนแล้ว
กรรมและบาปก็ละ เลยล่วง หมดพ่อ
ผู้ตื่นอยู่ย่อมแคล้ว คลาดพ้น ภัยบีฑ์ .

□

คนพาลอย่าคบค้า สังวรณ์ ไว้พอ
คดมากสุดจักสอน สั่งได้
อย่ากินอย่าร่วมจร จงห่าง ไกลแล
เกี่ยวเกาะก็ทำให้ เสื่อมสิ้น ราศี.

ธีระชนสอนสั่งชี้ ช่องดี
ปลูกรักฝากไมตรี มั่นไว้
จึงจักไม่หมองศรี มีแต่ สุขนา
ละบาปกอบบุญไซร้ ส่งให้ ดีสูง.

" อันมวลชน หญิง-ชาย ผู้หมายสุข
มุ่งตัดทุกข์ เห็นธรรม ฉ่ำสดใส
เป็นแสงทอง ส่องสว่าง ทางคัลไล
สุขสิ่งใด เท่าสุขธรรม องค์สัมมา
สลัดแล้ว โลภ-โกรธ โทษความหลง
ให้สัตย์ปลง อนิจจัง ในสังขาร์
จะได้หมด ทุกข์ภัย ในชีวา
ถึงมหา- นิพพาน สำราญเอย "

ความดีดังเดชคุ้ม ครองตน
จะส่งซึ้งลาภผล เลิศล้ำ
ความชั่วย่อมประจญ ตนเดือด ร้อนแล
ดีชั่วจงตรอมซ้ำ ก่อนแล้ว ทำตาม.

"ควรอุดม พรหมวิหาร การธัมมะ
หลบหลีกละ กรรมชั่ว กลัวยุคเข็ญ
ถือสันโดษ ฐารมณ์ ที่ร่มเย็น
เพียรบำเพ็ญ ศุภกิจ นิจนิรันดร์"

"ตนของตน เตือนตน ผลประเสริฐ
ตนเตือนตน จักเกิด กุศลศรี
ตนทำชั่ว เตือนตัว ให้ทำดี
ตนจะมี ความสุข ทุกคืนวัน
ในโลกนี้ จะพึ่งใคร ที่ไหนเล่า
ตัวของเรา พึ่งได้ ไม่บิดผัน
จงพึ่งตัว ทำดี มีศีลธรรม์
ตัวเท่านั้น พึ่งตัว กลัวอะไร
หากไม่เตือน ตนบ้าง ระวังเหลิง
จะยุ่งเหยิง สร้างบาป หาบไม่ไหว
เกิดเป็นคน เตือนตน ทุกเมื่อไป
ทำดีไว้ เป็นทุน อุดหนุนตน
จงเตือนตน ให้ถือ ความซื่อสัตย์
คอยฝึกหัด ให้ใจ ใฝ่กุศล
อันความชั่ว ต่ำช้า อย่ามาปน
หมั่นเตือนตน เช้า–ค่ำ โปรดจำเอย"

□

ธรรมแลย่อมปกป้อง ผู้มี ธรรมแฮ
ธรรมเชิดชูราศี สง่าไซร้
ธรรมช่วยเพิ่มพูนทวี คนนับ ถือนา
ธรรมนี่แหละนำให้ ห่างผู้ดูแคลน .

□

ความรู้ดีเท่าดี ถ้าไม่มีสติคุม
อาจนำถลำหลุม อบายได้ในบางคราว .

□

"ปล่อยให้ยุ่ง แล้วมันแย่ แก้มันยาก
ยิ่งยุ่งยาก มันยิ่งแย่ แก้ไม่ไหว
อย่าปล่อยให้ ยุ่งนุงนัก จะหนักใจ
จงแก้ไข อย่าให้ยุ่ง นุงนักนา"

– สมเด็จพุฒาจารย์ (นวมพุทธสโร).

□

อาลัยคุณแม่เล็ก

คุณแม่ทับทิม สุวรรณาคร หรือคุณแม่เล็ก ซึ่งนายทหาร–นายสิบ ได้เรียกท่านในทำนองนี้จนเคยชินตั้งแต่ครั้งอยู่ "ป่าหวาย" จนปัจจุบัน ท่านกรุณาแนะนำพร่ำสอนเสมือนพวกเราเป็นลูกหลานของท่าน แม้อาหารการกิน คุณแม่เล็กก็เคยเอื้อเฟื้อเจือจาน ให้ความอนุเคราะห์เท่าที่ท่านจะให้กับพวกเราได้

ยามที่ประเทศชาติถูกคุกคามจากผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์ พวกเรามีภารกิจที่จะต้องรับใช้ชาติ ต้องปกปักษ์รักษาผืนแผ่นดินไทยอันเป็นที่รักของพวกเรา ด้วยความห่วงใยที่คุณแม่เล็กมีต่อพวกเรา ท่านได้กรุณามอบเครื่องรางของขลัง เป็นต้นว่าหวายลูกนิมิตรจากวัดราชนัดดาให้พวกเราไว้คุ้มครองป้องกันตัว พระคุณอันนี้ นอกจากจะเป็นการคุ้มครองป้องกันชีวิตพวกเราแล้ว ยังเสมือนเป็นการช่วยราชการ ช่วยชาติทางอ้อมอีกด้วย

ยิ่งกว่านั้นคุณแม่เป็นผู้ใหญ่ที่เคารพรักนับถือของนายทหาร–นายสิบ แห่งศูนย์สงครามพิเศษเป็นอย่างมาก คุณแม่ได้ให้ความอนุเคราะห์แก่พวกเราเปรียบเสมือนร่มโพธิ์ร่มไทรที่คอยขจัดปัดเป่าความเดือดร้อนให้ผ่อนคลาย คุณแม่มีความห่วงใยในความเป็นอยู่ของทหารศูนย์สงครามพิเศษทุกคน โดยเฉพาะทหารของ ศูนย์สงครามพิเศษที่กำลังปฏิบัติหน้าที่เพื่อประเทศชาติ ในการป้องกันและปราบปรามผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์ในถิ่นที่ทุรกันดาร และเสี่ยงอันตรายเดิมพันด้วยชีวิต คุณแม่ได้สวดมนต์ภาวนาขอให้คุณพระคุ้มครองพวกเรา และอวยพรให้ประสบสุขสันต์พ้นอันตรายนา ๆ

โอ้......คุณแม่เล็กที่เคารพ ต่อแต่นี้ไปพวกเราต้องขาดผู้ห่วงใย ผู้ให้การอบรมบ่มนิสัยไปแล้ว ด้วยคุณความดีที่คุณแม่เล็กได้บำเพ็ญมาในอดีตตราบชีวิตของท่าน ขออำนาจคุณพระศรีรัตนตรัยและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายในสากลโลกนี้ จงดลบันดาลให้คุณแม่เล็กจงเสพแต่สันติสุขในสัมปรายภพด้วยเทอญ ฯ.

คณะนายทหาร, นายสิบ, พลทหาร กองพันปฏิบัติการจิตวิทยา ศูนย์สงครามพิเศษ

๕ พฤศจิกายน ๒๕๑๓

หนังสือที่ระลึกเล่มนี้ ดำเนินการจัดพิมพ์ โดย กองพันปฏิบัติการจิตวิทยา และ โรงพิมพ์วิธานพานิช ๒๖๗ ถนนอินทรพิทักษ์ ซอยวัดหิรัญรูจี วงเวียนใหญ่ ธนบุรี โดย นายวิธาน สมวงศ์ชัย. โทรศัพท์ ๖๒๖๖๘